

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO

3,- Kč

7. LISTOPAD 1993

NOVÁ JISKRA Z FATIMY

V polovině října 1993 se ve Fatimě konalo Evropské poutní shromáždění, vedené kardinálem Lopezem-Trujilo, kardinálem Vidalem a biskupem z Leiry, do jehož diecéze Fatima patří. Dále se ho zúčastnilo několik biskupů a teologů a zástupci mariánských hnutí z Evropy, hlavně z řad Mariánského kněžského hnutí. Mezi jinými byli pozváni (a byli tam) i dva delegáti z naší vlasti.

Přes všechnu lidskou svéhlavost Bůh nepřestává zahrnovat lidstvo svou láskou, svým milosrdenstvím. Jedním z jeho projevů je i zjevení Matky Boží ve Fatimě. Přišla, aby lidstvo vybízela k návratu k Bohu. Přichází, aby světu rekla, že pohár Boží spravedlnosti přetéká a pokud lidé nebudou konat pokání a neobráti se, přijdou následky více než bolestné...

Lidská zvrácenost a surovost dosáhla nepředstavitelných rozměrů. Je tu genocida. Ročně je zavražděno víc než 50 milionů nenarozených dětí. Legalizace homosexuálních manželství, pornografie... Svatokrádeže a urážky Eucharistického Srdce Ježíšova a jeho Matky se rozšířily do neuvěřitelné míry. Matka Ježíšova a naše - jejíž srdce je probodeno sedmi meči - nemůže snést pohled na to, jak její děti bloudí, protože ví, jaké to bude mít strašné následky. Lidstvo musí jednat teď, dříve než bude pozdě. Maria nás zve, abychom se k ní připojili, když rozšlapává hlavu hada, abychom dosáhli éry pokoje. Ví, že svět už nemá nadbytek času. Čas milosti už končí. Už skoro vypršel. Fatima mluví o druhé polovině dvacátého století. Proto chce, aby si to její děti uvědomily. Protože tvrdost srdce postihla tolik lidí, ukazuje lidstvu Srdce Ježíšovo a své Srdce, aby láska se pro lidi stala pevností proti silám zla a aby absolutní dobrota Boží mohla bojovat proti satanovi a vší jeho nádheře a proti konečnému trestu - možnému nukleárnímu vyvraždění. Kdybychom jen otevřeli oči a uvěřili autentickým poselstvím naší nebeské Matky, pak budeme svědky éry pokoje!

Tak jako nemůžeme mluvit o Vtělení bez vztahu k Paně Marii, tak ani nemůžeme mluvit o dostiučinění Srdci Ježíšovu bez dostiučinění Srdci Mariinu. "Aby se tedy milostí dostalo v hojnější míře všem křesťanům, ba i celému lidskému pokolení prostřednictvím úcty Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, ať se věřící postarají, aby s ním byla úzce spojena úcta Neposkvrněného Srdce Matky Boží. Protože v Božím plánu vykoupení lidí byla blahoslavná Panna Maria nerozlučně spojena s Kristem takovým způsobem, že naše spása vytryskla z lásky a utrpení Ježíše Krista důvěrně spojeného s láskou a utrpením jeho Matky, je tedy naprosto správné, když křesťané, kteří dostali Boží život od Krista skrze Marii, když prokázali patričníou úctu Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, vzdají také náležitou úctu,

(Pokračování na str. 2)

NOVÁ JISKRA Z FATIMY

(Dokončení ze str. 1)

lásku, vděčnost a dostiučinění vřele milujícímu Srdci své nebeské Matky" (Pius XII., *Haurietis aquas*).

Iniciátoři tohoto evropského kongresu nám slíbili poslat texty pronesených přednášek a my jsme jim slíbili, že kromě podrobné zprávy našim Otčům biskupům seznámíme naše věřící ve "světlo" o nové snaze Fatimy upozornit na zdroje záchrany lidstva v těchto dvou Srdcích a o čerpání z těchto zdrojů zejména prohloubením smírných adorací, svatých přijímání a růžence o prvních pátcích a prvních sobotách v měsíci.

J.V.

Kdo se opravdu zcela zasvětil Matce Boží, dokáže pronikat, ať je kdekoliv, do srdce jiných lidí, a to i těch nejhorších, a zachrání nespočet duší.

Sv. Maxmilián Kolbe

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medjugorje 25. října 1993

Drahé děti!

Tyto roky jsem vás vybízel, abyste se modlili, abyste žili to, co vám říkám, ale vy málo žijete má poselství.

Povídáte, ale nežijete, proto i tato válka tak dlouho trvá. Zvu vás, abyste se otevřeli Bohu a abyste ve svém srdci žili s Bohem, žili dobro a vydávali svědectví mým poselstvím. Já vás miluji a přeji si ochránit vás od každého zla, ale vy nechcete.

Drahé děti, nemohu vám pomoci, když nežijete Boží příkázání, když nežijete mši svatou, když se nevyhýbáte hříchu.

Zvu vás, abyste byli apoštolý lásky a dobroty.

V tomto nepokojném světě vydávejte svědectví Bohu a Boží lásce, a Bůh vám požehná a dá vám, oč ho prosíte.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

KDO JE MOUDRÝ?

V prvním čtení slyšíme chvalozpěv na moudrost. Co to však je? Vzdělání, přirozená chytrost, případně mazanost, lstivost, nebo snad bohatost životních zkušeností? Na to nám první čtení odpověď nedává. Poskytují nám ji však v bohaté míře druhé čtení a evangelium. Ježíš Kristus v podobnosti o prozíravých a pošelilých pannách jasně říká, že pravá moudrost, prozíravost, je připravenost na smrt, která přijde v netušenou hodinu, neustálá snaha o to, abych neztratil posvěcující milost, bez níž nemohu vejít do nebe. Moudrý je ten, kdo ví, že tento život smrti nekončí. Po něm následuje ten jiný, lepší, plnější, protože v dokonalé jednotě s Pánem, Matkou Boží, anděly a svatými. Moudrý je ten, kdo nejen ví, ale hledí se tam dostat svojí vírou a životem z ní vyplývajícím, který se stává svědectvím pro okolní svět. Sv. Pavel nás poučuje, že do nebe nepříjde jen naše duše, ale i tělo, až nastane jednou vzkříšení mrtvých. Nevíme sice, kdy to bude, ale Bůh to

řekl a Boží slovo nikdy neklame. Pro něho není nic nemožného. Celý člověk je určen k oslavě a k věčnému životu, nikoli jen duše, nýbrž duše i tělo. To je důvodem, aby při našich křesťanských pohřbech bylo méně smutku než při pohřbech nevěřících lidí. Zármutek nad odchodem našeho drahého je přirozený a do jisté míry i nevyhnutelný, ale věřící pozůstali by měli mít daleko k zoufalství. Italský spisovatel Igino Giordani ve své knize "Od hordy k řádu" srovnává nápisy na náhrobcích pohanů a křesťanů z éry římské říše. Zatímco u těch prvních je charakteristická beznaděj a litost nad tím, že se pozůstali už se svým drahým nikdy nesetkají, u těch druhých se všude objevuje radostné očekávání konečného shledání v Kristu. Tento rozdíl by měl odlišovat i dnešní křesťany od moderních pohanů. A pomoci jim žít svůj pozemský život "pod zorným úhlem věčnosti", o čemž tolikrát hovořili též T. G. Masaryk, Karel Čapek a jiní.

-kb-

P. JOSEF OLEJNÍK MONSIGNOREM

Mezi kněžími, kterým letos Jan Pavel II. udělil titul "monsignore", je i skladatel liturgické hudby a docent Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci P. Josef Olejník. Rodák ze slováckého Strání se věnuje povznesení duchovního zpěvu po celý svůj kněžský život. Už v semináři si ho všiml apoštolský vizitátor biskup Felder a vyzval představené, aby jej po vysvěcení poslali k dalšímu vzdělání v církevní hudbě. P. Olejník skutečně odchází do Říma na Akademii svaté Cecilie, kde dosahuje titulu "Magister cantus gregoriani". Po válce se vrací jako důstojník českého armádního sboru do vlasti a hned se ujmá vřuky chorálu a liturgického zpěvu na olomoucké bohoslovecké fakultě. Po na silném uzavření fakulty v roce 1950 působí jako duchovní správce v Andělské Hoře na Bruntálsku, kde téměř v poustevnické samotě sbírá síly k jedinečnému hudebnímu dílu. Druhý vatikánský koncil, který přinesl obnovu liturgii v mateřském jazyce, se stává rozhodujícím impulsem pro jeho vlastní tvorbu. Podle zásady "pro nové liturgické texty novou hudební řeč" a ve smyslu koncilových dokumentů skládá původní nápěvy mešních modliteb, preface, kánonu a ordinaria, které v dalších letech doplňuje zhudebněním responsoriálních žalmů na

každou neděli a propříi pro všechny významné slavnosti a svátky.

Vychází přitom z ducha gregoriánského chorálu, ale inspiruje se melodiou ryze českou, odpovídající naší mateřštině.

V Olomouci i jinde vede kursy liturgické hudby pro kněze, varhaníky a Boží lid, které přinášejí účastníkům nejen poučení, ale i opravdové duchovní obohacení. V službě církvi na poli duchovního zpěvu pokračuje i poté, co ztrácí tzv. státní souhlas k výkonu kněžského povolání. Avšak ještě před pádem komunismu se vrací do duchovní správy a později i k vyučování bohoslovce. V dubnu 1990 řídí liturgickou hudbu při mši svate sloužené Janem Pavlem II. na Velehradě.

Zakladem veskeré činnosti P. Olejníka je hluboce prožívané kněžství, ke kterému se šťastně připojilo důkladné hudební vzdělání. Na liturgickou hudbu klade vysoké požadavky, protože chápe bohoslužbu jako "odlesk nebeské liturgie - vztahu božských osob v Nejsvětější Trojici". A sám dává příklad toho, jak může být umělecká tvůrčí činnost integrální součástí kněžského života. Je rovněž velkým ctitelem P. Marie, aktivně působí v Mariánském kněžském hnutí.

Karel Komárek

OBNOVA KAPLE

Olomoucký světící biskup msgr. Josef Hrdlička posvětil v Moravském Berouně na Bruntálsku základní kámen pro obnovu kaple Panny Marie bolestné. Kaple bude postavena na Křížovém vrchu nad městem za přispění i bývalých občanů tohoto

pohraničního města.

Svěcení základního kamene doprovázel bohatý kulturní program, jehož součástí bylo provedení pašijové hry O umístění našeho Pána Ježíše Krista a mše sv. s figurální hudbou W. A. Mozarta 'Spatzenmesse'. -mu-

MYŠLENKA NA NEDELI

Když nás Pán vypráví o Božím království, je to vždy jednoduché a působivé pro ty, kdo naslouchají. Samotní posluchači jsou přímo vtaženi do děje, tak jako my, když se zájmem vyslecheme podobenství o deseti pannách.

Příběh sám je vzat z obvyklých svatebních zvyků Ježíšova prostředí. Ženich se loučí se svými kamarády. Potom si jede pro nevěstu do domu jejích rodičů. Tam spolu s nevěstou čekají družičky a jejich úkol je, aby ženichovi šly s lampami naproti, jakmile dostanou signál, že se blíží. Tentokrát se ženich u svých přátel mimořádně zdržel, družičky usnuly a jenom některé pak byly připraveny na to, aby přece na poslední chvíli vytvořily obvyklý průvod s lampami.

Hledáme-li symbolický význam pro naše duchovní setkání, musíme nechat stranou podrobnosti a držet se několika bodů vlastního přirovnání.

Ženich je Kristus, družičky lidé na této zemi. Zdržení ženicha je náznak, že očekávání brzkého konce světa nepatří k podstatě křesťanství. Čili máme být předem připraveni kdykoliv a jakkoliv se setkat s Kristem. A ne až v okamžiku "kdy už máme smrt na jazyku".

Dokud dýcháme, můžeme vyrovnat své dluhy, hmotné i duchovní. Pro náš křesťanský život z toho plyne, abychom se dali tím správným směrem, dokud jsme při plném vědomí a při duševních i tělesných silách.

Ono podobenství nás má vyburcovat, abychom začali křesťanský myslet a žít hned teď, bez ohledu na to, jak dlouho snad budeme ještě žít nebo jak dlouho bude trvat tento náš svět. Kdo si toto poučení vezme k srdci a teď přeorientuje svůj život v duchu Kristovy lásky, ten nemusí žít ve strachu.

O svatém Karlu Boromejském, o dobrém milánském arcibiskupovi v 16. století se vypravuje, že jednou po večeři hrál se svými kanovníky kulečník. Zeptal se jich: "Pánové, co byste dělali, kdybyste dostali zprávu, že za hodinu bude konec světa?" Jeden by šel honem ke zpovědi, druhý by se modlil, třetí by šel rozdávat svůj majetek chudým,.... Ale pak se jeden z kanovníků zeptal arcibiskupa: "A co byste, excellence, dělal vy?" A Karel na to: "Já bych klidně dohrál tuhle partii biliáru."

(*dr. Václav Svoboda, Pavel Skála - ROZHOVORY; upravil -j-*)

Já a ty

Co se musím naučit, abych se ti líbil,
můj drahý Pane?
Musím se naučit mlčet a naslouchat.
Musím se naučit čekat a přemýšlet.
Musím se naučit důvěřovat Boží lásce.
"Dobré je mlčky čekat na Boží pomoc."
Dobrý Bože, díky tobě.
Raduji se, že o tobě vím.
Děkuji ti za všechno, co mám.
Chci být stále s tebou. Amen.

-ník-

ARCIBISKUP DYBA JEDINÝ

Církevní poradny pro těhotné ženy v německé arcidiecézi Fulda nebudou vystavovat svým klientkám potvrzení o návštěvě a poučení o negativních stránkách interrupce. Rozhodl tak místní biskup mons. Johannes Dyba. Současná zákonná německá úprava stanoví, aby ženy, které se rozhodnou jít na potrat přinesly potvrzení, že navštívily některou z poraden, kde byly poučeny, že interrupce je zabitím člověka. Bez tohoto nelze potrat provést. Arcibiskup Dyba toto odmítá s odůvodněním, že vystavením takového potvrzení církevní poradny vlastně umožňují ženám přistoupit k potratu. Fuldský arcibiskup je jediný z německých biskupů, který vydal takovýto zákaz.

SPOLUPRÁCE KNĚŽÍ I LAIKŮ NUTNÁ

Sv. Otec Jan Pavel II. vyzval na generální audienci kněze, aby se více než dosud věnovali svým duchovním povinnostem a nerozptylovali se organizačními a dalšími záležitostmi, které mohou zastat laikové. Vlastním a nejdůležitějším posláním kněze je vysluhování svátostmi a duchovní vedení. Kněží by měli více času věnovat zpovědím a být skutečnými duchovními vůdci a rádci jednotlivcům, rodinám i komunitám. Zároveň papež vyzval k úzké spolupráci s laiky. Řekl doslova: "Koncil doporučuje kněžím, aby uznávali a přijímali spolupráci laiků v apoštolátě a duchovní správě uvnitř křesťanské komunity, aby vyzývali, inspirovali a nezdráhali se svěřit jim úřady ke službě v církvi a dopřáli jim svobodu a prostor k aktivitě..."

PERIKOPY NA 32. NEDELI V MEZIDOBÍ:

**MDr 6,12-16;
1 Sol 4,13-18;
Mt 25,1-13**

ZVLÁŠT NEBEZPEČNÁ SEKTA

Před aktivitami americké sekty "Děti Boží" varovali ve svém pastýřském listě chilští biskupové. Tato organizace se zaměřuje především na děti a mládež, které její příslušníci sexuálně zneužívají. V Argentině policie koncem srpna osvobodila 300 dětí unesených touto sektou a zatkla 30 jejich dospělých členů. Tzv. "Děti Boží" se rychle rozšiřují v evropských zemích, především v německé jazykové oblasti.

PROTI NEPRÁVÉ RELIGIOZITĚ

U příležitosti blahorečení biskupa Marella v Asti v severní Itálii navštívil Sv. Otec tuto diecézi. Řekl o úloze Církve v současném světě mimo jiné: "Četné aspekty společenského života jsou charakterizovány převahou dílčích zájmů nad obecným dobrem, arogance a rivalizace se stávají často životním zvykem. V lidských srdcích ale vzrůstá touha po bratrském a lidském způsobu života. Jak je možno budovat skutečně solidární existenci, když se kráčí cestou sekularismu, náboženské lhostejnosti nebo nepravé religiozity? Život se otevírá k bratrským citům teprve tehdy, až je Bůh pochopen, poznán a milován jako Otec, Otec všech..."

V ARÁBII JAKO ZA NERONA

Mezinárodní organizace na obranu lidských práv Amnesty International uvádí ve své zprávě ze Saudské Arábie, že křesťané, kteří stanoví necelé jedno procento obyvatelstva, jsou v této zemi pronásledováni stejným způsobem jako prvotní křesťané v římské říši. Křesťanská víra je podle zákona zakázána, její vyznavači jsou bez soudního rozsudku zatýkáni, dlouhodobě vězněni, mučeni a často také popravováni. 99 procent obyvatelstva vyznává islám, který je státním náboženstvím. Veřejné vyznávání jakékoliv jiné víry není dovoleno.

PRÁVNÍCI PÍŠÍ ARCIBISKUPŮ VLKOVÍ

Vážený Otče arcibiskupe,

s mimořádným zájmem a s vážnými obavami sledujeme již delší dobu, stejně jako tisíce dalších Moravanů, Vaše spravedlivé úsilí o navrácení církevního majetku, ukradeného komunisty.

Po listopadu 1989 nám ani nepřišlo na mysl, že takový boj bude vůbec potřebný, protože navrácení odcizeného není problém politický, ale problém ryze právní.

Ve vztahu zloděj - okradený platí v právní společnosti "restitutio in integrum" a zcela nepřipadné poukazování na jinou zásadu práva - "summum ius summa iniuria".

Tak to odpovídá samotné podstatě práva. Kdykoliv v případě krádeže a loupeží cizího majetku přestává zásada "restitutio in integrum" platit, přestávají státy fungovat jako státy právní. To vždy znamenalo pro společnost pohromu.

Velmi se bojíme, že zastánci zásady "nevracet", případně "vracet jen něco" mají stejně nebo podobné morální založení, jaké měli ti, jimž svědomí nebránilo odnímat církvi majetek bez náhrady.

Odnětí majetku bez náhrady komukoliv a odnětí takového majetku bez vážného právního důvodu je podle Charty organizace národů a podle Charty lidských práv, kteréžto obě normy mezinárodního práva se staly součástí našeho vnitrostátního práva, krádeží, případně loupeží. Každý okradený, případně oloupený má nárok nejen na navrácení ukradeného, příp. lupy, ale i na náhradu škody, která mu vznikla tím, že svého majetku nemohl užívat, příp. jej dále rozmnožovat.

Práva výše zmíněná mají poškození již podle všeobecných zákonů, takže zvláštních právních norem k uplatnění restitučního nároku a náhrady dalších škod není vůbec zapotřebí.

Ti ze státních a politických činitelů a představitelů poškozených církví, kteří veřejně a odvážně vystoupili na obranu spravedlivého restitučního požadavku a kteří byli cílevědomě vmanipulováni při řešení věci na politickou platformu, mají stále ještě možnost odmítnout řešení politické a trvat na vyřízení podle práva demokratického a právního státu. To tím spíše, když ze zákona o protikomunistickém odporu lze, jak jsme hluboce přesvědčeni, vyvodit i to, že přestala konečně platit kontinuita mezi komunistickými zákony legalizujícími zločin a právem po listopadu 1989.

Protože my, podepsaní, máme jako právníci a jako řádní občané nového českého státu eminentní zájem na tom, aby se náš nový stát již od samého počátku jeho vzniku mohl

presentovat i navenek jako stát nejen demokratický, ale i právní, dovoluujeme si v zájmu utvrzení takového dojmu o našem státě v zahraničí přičinit několik poznámek:

skutečnost, že jsme státem demokratickým a právním nelze dokazovat slovy, ale skutky. Zde, víc než kde jinde, platí ono biblické "podle skutků poznáte je". Skutky musí respektovat při řešení Vaší věci všechny zásadní a základní hlediska, zejména hledisko právní, historické a morálně ekonomické.

A/ HLEDISKO PRÁVNÍ

Hledisko právní prohlašuje soukromý majetek ať občana či právního subjektu (soukromé organizace) za nedotknutelný. Tento majetek nemůže být nikomu odňat bez zákona, bez vážného důvodu a bez náhrady. Pokud by to zákon přesto umožňoval, pak takový zákon by nemohl být v souladu s nejvyšším zákonem demokratického a právního státu. Odnětí majetku bez náhrady a jeho užití ku prospěchu zloděje zakládá podle zákonů právního státu skutkovou podstatu loupeže, příp. krádeže.

Rímsko-katolická církev, která byla komunistickým režimem nejvíce poškozena, nikdy nepřestala ani fakticky a ani právně existovat. Uplatňuje-li restituční nároky, pak to činí jako organizace přímo poškozená. Nemůže proto proti ní být uplatněn argument, že jde o organizaci novou, která není identická s organizací poškozenou (okradenou). Pokud držitel odcizeného majetku odmítne tento církví vrátit nebo, pokud český zákonodárny sbor přijme zákonnou normu, podle níž se nemá vracet nic nebo jen část, je nutno takovému stavu odporovat uplatněním všech právních způsobů u českých soudů včetně soudu ústavního. V případě neúspěchu u českých soudů, i u soudů s mezinárodní jurisdikcí.

Zásada nevrácení majetku právníckým osobám, ostatně mnohokrát v případech konkrétních restitučních zákonů porušená, příp. nedodržena, je právně nepřijatelná a z hlediska právněmorálního má stejnou váhu a charakter jako zásada brání bez náhrady.

B/ HLEDISKO HISTORICKÉ

Komunisté neodňali církvi majetek z důvodu, že tato jej nabyla protiprávně po bitvě na Bílé Hoře. Komunisté tento majetek církvi ukradli v přesvědčení, že tím církev suchou cestou zlikvidují. Pokus nevrátit církvi majetek představuje obdobný zájem těch, kteří odmítají připustit jako samozřejmé, že kradené musí být navraceno řádnému vlastníkov. Je všeobecně známo, že v rámci a podle restitučních zákonů z let 1990 a 1991 byly právem vráceny značné majetky rodinám šlechtickým a

hraběcím a nikomu ani nenapadlo vyslovit obavu, jak se tito restituenti s nabytým majetkem vyrovnají. Historie dostatečně prokázala, že církev užívala svého majetku vždy řádně a ve shodě nejen s potřebami svými, ale i ve shodě s potřebami společnosti. Církev dokázala rovněž, že svůj majetek dovedla i rozhojňovat, rovněž ku prospěchu všech.

C/ HLEDISKO MORÁLNĚ EKONOMICKÉ

Ekonomické hledisko nemůže být při posuzování věci rozhodující. Stát si již konečně musí zvyknout, případně přijat všeobecně známou zkušenost, že lepším hospodářem než stát je občan, případně sdružení občanů - podnikatelů. Parolu, že nejhorší hospodář je stát nevymyslel nikdo menší, než prof. Engliš. Úvahy, co s vrácenými pozemky a stavbami nekultového charakteru církev učiní, jsou zavádějící. Věc restitucí nemůže být řešena ani v souvislosti s ekonomickým osamostatněním církve. Mzdy pro duchovní by měly být poskytovány především za jejich výchovné působení a za další činnost všeobecně prospěšnou (vedení matrik narozených, zemřelých atp.). Stát musí mít eminentní zájem na tom, aby přispíval na údržbu památných objektů, byť by byly ve vlastnictví církve, pokud je to potřebné a církev na to nestačí. Vrácením ukradeného majetku církvi nebude stát poškozen, ale naopak, zbaví se často zdevastovaných objektů, u nichž je naděje, že pro jejich význam kulturní a historický se církvi, za pomoci ze zahraničí, přece jen podaří uvést je do původního stavu. Konkrétní případy z posledních let po listopadové revoluci jsou toho důkazem.

Na podporu hlediska "nevydávat" nebo "vydávat jen něco" jsou uplatňovány právně filosofické ideje, které jsou zcela falešné, a to přesto, že je pronášejí i nejvyšší státní představitelé. Tyto ideje je nutno zcela odmítnout. Tak např. idea "aby staré křivdy nebyly nahrazeny křivdami novými" nebo idea, že "neexistuje kolektivní vina", nebo idea, že "obnovené spolky a společenské organizace nejsou právními nástupci a pokračovateli spolků a spol. organizací, jímž byly majetky odňaty" nebo konečně idea, že "je nutno přijímat kontinuitu komunistického práva s právem po revoluci".

Je mnoho dalších skutečností, na něž by se zasloužilo poukázat. V tomto ohledu jsme připraveni věci i nadále napomáhat tak, aby si právo a spravedlnost přišli na své.

JUDr Mečislav Razík

JUDr Václav Slavíček

JUDr Ervín Najman

ŠÍŘITEL CÍRKEVNÍHO SJEDNOCENÍ

První, opravdu historická apoštolská cesta Svatého Otce Jana Pavla II. do Litvy a dalších pobaltských zemí potvrdila, že křesťanské poselství i když přišlo později, než do jiných zemí, našlo otevřená srdce a patřičné zakotvení. Svatý Otec vzpomněl všech tamnějších světců, kteří při misijním působení neváhali položit i svůj život. V této souvislosti mezi jinými uvedl i svatého JOSAFATA, jehož 370. výročí úmrtí si dne 12. listopadu připomínáme.

Josafat Kuncevič se narodil roku 1580 ve Vladiměři na Volyňsku v pravoslavné rodině zchudlého šlechtice a obchodníka. Při křtu obdržel jméno Jan. Podle otcova přání se měl stát obchodníkem, ale on toužil po vzdělání a duchovní službě. Vzhledem k tomu, že žil v éře polsko-litevského státu, odejel na studie do Vilna, kde byly větší možnosti. V době pobytu na Litvě probíhala v Brestu - Litevském katolicko-pravoslavná synoda a na ní byly přijaty podmínky církevního sjednocení. S Římem spojen metropolitní stolec Kyjev, biskupství v Polocku, Lucku, Chelmu a Vladiměři. Jan Kuncevič vstoupil ve Vilnu do přísné-

ho řádu Basiliánů, plně se podřídil souboru řeholních pravidel a přijal jméno Josafat. Velmi horlivě pracoval pro jednotu s římským apoštolským stolcem, pro její udržení a upevnění.

V roce 1609 byl vysvěcen na kněze a po čtyřech letech se již stal představeným kláštera v Bytyni. Od roku 1618 zastával hodnost arcibiskupa v běloruském Polocku. Věděl, že nepřijímá poctu, ale těžké a nebezpečné poslání v době, kdy v Evropě vypukla třicetiletá válka a vnitřní poměry v zemi jsou neuspokojivé. Nadále musel kázat proti rozkolníkům, působit jako šířitel sjednocování křesťanů a usilovat o pozvednutí úrovně duchovenstva. Velkou pozornost věnoval i prohloubení náboženského života věřících, vytvářel debatní kroužky a propagoval dobrou náboženskou literaturu.

Když synodní dohoda o jednotě z roku 1596 byla později narušována, nastalo pro arcibiskupa Josafata období těžkých zkoušek. Odpůrci mu vyhrožovali, házeli po něm kamením a vyhledávali časté potyčky s jeho spolupracovníky. Při vizitaci ve Vitebsku byl ubit najatými vrahy a vhozen do

řeky. Hlavní strůjce zločinu utekl do Řecka a když nikde nenalezl klidu, vrátil se do vlasti a smířil se s církví, kterou tak pronásledoval.

Josafat byl pohřben v Polocku, jeho tělesné ostatky v roce 1916 přeneseny do Vídně a od roku 1949 jsou uloženy ve svatopetrské bazilice v Římě. Svatý Otec Pius IX. tohoto mučedníka pro víru a církevní jednotu prohlásil v roce 1867 za svatého.

Stantislav Zeman

Člověk se musí modlit, aby mohl snášet obtíže tohoto světa, musí se modlit, aby zůstal čistý, aby získal sílu a byl schopen čekat.

Člověk, který se umí modlit, nezná zoufalství ani zármutek.

Leon Bloy

Moderní objevy úplně zničily starý materialismus. Universum se dnes ukazuje našim očím jako myšlenka. Myšlenka ale předpokládá toho, kdo myslí.

J. Amrose Fleming
(1849-1945),

britský fyzik a radiotechnik

ZE VZPOMÍNEK VESNICKÉHO FARÁŘE

KLÍČ KE SPOKOJENOSTI

Malý školáček přiběhl s brekem domů a maminka se ho ptala, proč pláče. "Maminko, mamí, děcka se mi smály, že mám druhý týden stejnou bundičku, oni mají každý týden jinou a taky jiný svetr a jiné šaty, maminko, proč já to nemám?"

Jel jsem přes Poličku a na konci města jsem vzal do vozu stopaře. Mluvíli jsme o dětech, o škole a o výchově. Ten muž mi řekl, že se jeho školáci někdy vracejí z vyučování s pocitem méněcennosti, protože nemají tak moderní a drahé oblečení jako ti ostatní. Řekl, že on nemá takové příjmy a nejezdí do ciziny, aby se jeho děti mohly blýsknout riflím nebo bundami v exotických barvách ani tričky s hloupými nápisy.

Pověděl jsem mu, že tohle už trvá několik desetiletí a je to od ruda státní diktatury. Jako nám komunisti diktovali způsob života, tak ti dole se opičí po nich. V tomto případě se jedná o diktát ulice, resp. školy. Mnoho rodin si finančně stojí dobře a není pro ně problémem zahrnout to jedno nebo maximálně dvě děti veškerým vybavením, ať to stojí co to stojí. Kde se dětem upírá výchova, tam

se to nahrazuje věcmi. Věc nemá duši ani cit. Děti takto zkorumpované sázejí vše na vnější efekt a v sobě nosí duchovní prázdnotu a nedostatek citu. Takové děti bývají troufalé, ba drzé. Není divu, že se vysmívají spolužákům všedně ustrojeným a tak je ponížují a trápí. Toto podhoubí začíná již v mateřských školkách a vrcholí terorem ve vojenských kasárnách nebo internátech pro mládež.

Nejvíce zkusí děti ze sociálně slabších rodin o vánocích. Je v módě, že se zámožní rodiče předhánějí v nákupech dárků. Dostat pod stromkem počítačí mašinu, videorekordér se škatulí kazet, magič, drahé vybavení pro sport, motoriku nebo horské kolo, to je dnes u takových rodin běžné. Po vánočních prázdninách se ti bohatě obdarovaní vychloubají před těmi chudšími. Jak je asi chlapci, který dostal koloběžku a jeho spolužák drahé horské kolo? Diktát ulice tu zlomyslně pěstuje již od dětství třídní rozdíly. Co mají tedy rodiče dělat?

Kde se od malička v rodinném záhonku moudře vytrhával plevel lidské nezřízenosti, jako je žádost

očí, žádost těla a pýcha života, kde se žilo podle evangelia a rodina se společnou modlitbou chránila před zhoubným vlivem světa, kde se otrocky a slabošsky neplnila všechna přání dětí, ale naopak učily se odříkání, tam se pěstovala skromnost, tam děti poznaly, že věci jsou asi jako boty a nic víc, že víc je žít s rodiči a cítit jejich lásku, že víc je kamarádství než nablýskané kolo, že víc je mít radost z dobře splněného úkolu, nebo po vykonání dobrého skutku, než z videokazet, které kazí oči i duši.

Vnější efekt věci, které člověka obklopují, vychovává k povrchnosti a psychickému hladovění. Pán nám poručil: Zajed na hlubinu! Perly jsou ukryty v hlubinách. Ukazujte dětem, jak bohatý a šťastný je život víry v Boha. Čtete v listě k Židům od sv. Pavla: Spokojte se s tím, co máte. Vždyť Bůh sám slíbil: Nikdy tě neopustím, nikdy tě nenechám bez pomoci! Proto můžeme s důvěrou říkat - Pán je můj pomocník, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?

Spravedlivými křesťany je vyzkoušeno, že klíček ke spokojenosti se jmenuje skromnost.

V souvislosti s návštěvou sv. Otce v Lotyšsku stalo se malé místo Aglona na východě Litvy středem pozornosti křesťanského světa: pro 300 let staré poutní místo to byl historický vrchol. Katolická církev v Lotyšsku se takřka nepozorovaně, aniž by to si to odborníci uvědomili, stala nejsilnějším náboženským vyznáním v zemi. Litva platila po století za baštu protestantismu. Když vznikla v roce 1918 nezávislá republika Lotyšsko, byla jen čtvrtina obyvatel katolíky, a to především na východní části území, které bylo až do třetího dělení Polska 1975 jeho součástí. Jelikož Lotyši představují jen 52% veškerého obyvatelstva, baltští Němci byli vysídleni a území bylo vytaveno moskevské ateistické propagandě, je dnes v Lotyšsku 400 tisíc katolíků a jen 300 000 protestantů (počet skutečně praktikujících bude asi značně nižší).

Jak v Lotyšsku tak v exilu oslavili protestanti i katolíci v r. 1986 800. výročí kristianizace Lotyšska. V roce 1186 vysvětil arcibiskup Hartwig II. augustiniána Meinharda jako prvního lotyšského biskupa. R. 1184 vystavěl Meinhard na pravém břehu Diny první kostel. Po desetiletém působení zemřel tento první biskup 14. srpna 1196. Jeho svátek se slaví v předvečer Nanebevzetí P. Marie, které je hlavním poutním svátkem v Agloně. V tyto dni přichází do Aglony na 200 000 poutníků.

Když v červnu 1940 obsadila Rudá armáda Lotyšsko, začalo první pronásledování. Byla zrušena teologická fakulta, 40 000 lidí bylo během jednoho roku deportováno. Již v červnu 1941 byl jeden z kněží zavražděn. V roce 1944 bylo zavražděno 10 kněží, 40 dalších bylo deportováno.

Dominikánský klášter, který byl založen v roce 1780 a který opatroval milostný obraz P. Marie (kopie obrazu z litevské Trakai), byl i se svou vzácnou knihovnou srovnán se zemí. Obraz P. Marie se však podařilo zachránit a ten se tak navzdory sovětské okupaci cílem mnoha poutníků. Jejich počet rostl každým rokem již za komunistického režimu. Když byl litevský biskup Julian Vajvods 1983 jmenován kardinálem, vřilo to 400 000 katolíků na Litvě novou naději. Především o svatodušních svátcích a o Nanebevzetí Panny Marie přicházely do Aglony statisíce poutníků. Přicházeli nejen z Litvy, ale i z Ukrajiny a Bělorusí, často i z Moskvy a Leningradu, kde žily silné lotyšské menšiny.

Jelikož Aglona je jen malá obec s 6 000 obyvateli a sovětská vláda nedovolila vybudovat žádné ubytovací zařízení, museli poutníci trávit celý čas venku nebo v kostele. Všechno

potřebné si přinášeli s sebou. Jen pro pitnou vodu byla k dispozici studna vedle kostela. Vláda zkoušela nejrůznější způsoby šikanování, aby poutím zabránila. V roce 1978 byly všechny silnice v okruhu 10 km uzavřeny milicí. Přesto přišlo na 20 000 poutníků pěšky přes pole. Jen na svátek Nanebevzetí P. Marie bylo rozdáno 15 000 sv. přijímání. Biskup Vajvods udělil několika stům věřících svátost bířmování. To se opakovalo rok po roce. Až do nedávna mohli svátostnou službu poskytovat jen místní kněží. Byli tedy o těchto svátečních dnech ve dne v noci u oltáře a ve zpovědnici. Situace se zlepšila v roce 1986. Pěším poutníkům již nikdo nebránil v přístupu do Aglony. O svátku Nanebevzetí P. Marie se Aglona stávala středem katolického Lotyšska. Pronásledování získalo katolické církvi vysokou morální autoritu. Je-li dnes nejsilnější náboženským vyznáním, je to také proto, že komunistické pronásledování dosáhlo mezi protestanty větších výsledků než mezi katolíky. O poutních slavnostech se letos celebruje také v litevštině, ruštině, polštině, němčině a angličtině. Pěší poutníci přicházejí z Rigy, Varšavy, Kaunasu, Vilna, Petrohradu i Vitebska. Díky papežské návštěvě se Aglona stala evropským poutním místem.

Dr. Petr Grulich, Königstein

S hrdostí vyznávám že jsem věřícím člověkem. Věřím v moc modlitby. Věřím nejen jako katolík, ale také jako přírodovědec.

**Giuseppe Marconi
(1874 - 1937),
italský fyzik, vynálezce
bezdrátové telegrafie,
nositel Nobelovy ceny
za rok 1909**

KOLIK JE BOHOSLOVCŮ?

S novým školním rokem začalo studovat na olomoucké Cyrilometodějské teologické fakultě více než 740 posluchačů. Do prvních ročníků teologického studia nastoupilo 73 studentů, do nového oboru křesťanská výchova - český jazyk 12 a do studia při zaměstnání 103 posluchači. Mezi studenty teologie je 18 žen a v učitelské kombinaci křesťanská výchova - český jazyk devět. Se studenty denního studenta i studia při zaměstnání se přivítal Otec arcibiskup při zahájení vyučování, kdy sloužil v olomouckém dóme pontifikální mši svatou. -mv-

* Do roku 1985 bylo infikováno virem HIV téměř dva tisíce lidí transfúzí krve. Před tímto datem neexistovalo povinné vyšetření dárců krve ohledně AIDS.

* Vítězství socialistů v nedávných parlamentních volbách v Řecku považuje většina francouzských listů za "nebezpečí pro Evropu". Poukazuje hlavně na finanční skandály premiéra Papandrea a jeho nevěrohodnost v politických slibech.

* Rekordní podporu v nezaměstnanosti ve výši 184 000 lei, což je plat ministra, pobírá jistý A. Iosup z Rumunské Bukurešti. Podpora v Rumunsku činí zhruba 60 procent posledního platu. Jistí podnikavci však zaměstnali ve svých soukromých firmách rodinné příslušníky, dali jim astronomické platy a potom je propustili. Od té doby jim musí vyplácet podpory stát.

* Mezinárodní organizace na ochranu lidských práv Amnesty International si v nedávné zprávě stěžuje, že srbské úřady jí znemožnily vstup do Kosova, kde žije převážně albánské obyvatelstvo. AI se obává, že tam dochází k hrubému porušování práv etnických Albánců.

* Pravoslavný patriarcha moskevský a celé Rusi Alexij II. byl stížen srdečním infarktem.

Z DOMOVA ...

* Jak oznámil po poradě ekonomických ministrů premiér Václav Klaus, v ČR se na dálnicích nebude platit mýtné jako v některých jiných zemích, pouze paušální poplatky.

* Na pravidelné tiskové konferenci Moravskoslezské zemské organizace KDU-ČSL její první místopředseda dr.L.Amrozek ostře odmítl názor, že jeho strana otevírá další požadavky na restituci církevního majetku.

* Podle zprávy Českého deníku se snaží Křesťanskosociální hnutí, vzniklé odstěpením části delegátů loňského jihlavsko-prostějovského sjezdu lidovců, ovlivnit členskou základnu KDU-ČSL propagací svých tiskovin přímo na některých sekretariátech KDU-ČSL.

* Za třicetiletí letošního roku zahynulo na silnicích severní Moravy a Slezska 186 lidí, což je o devět více než za stejné období loňského roku.

* Dne 10. října zemřel herec Davidla na Vinohradech Ota Sklenčka ve věku 73 let.

* ČSAD v Jihlavě zlevnila jízdné na lince Jihlava-Telč. K tomu ji přinutila konkurenční firma soukromého autodopravce KIM Telč, která na této lince jezdila o čtyři koruny levněji.

NÁVRAT Z VYHNANSTVÍ

Datum 29. září bylo po více než čtyři desetiletí spojeno v myslích sester sv. Kříže, které v minulosti obývaly provinční dům kongregace v Koperníkové ul. v Kroměříži, se zármuťkem. V r. 1950 byly v tento den ze svého kroměřížského kláštera vyhnány a budovu zabral stát. Hospodin je však mocný a věrný a učinil, že stejné datum bude sestrám od letošního roku připomínkou události nanejvýš radostné: Za účasti olomouckého arcibiskupa mons. Jana Graubnera, generální představené kongregace ze Švýcarska Gertrud Furgerové, sester z Rakouska, Německa a Itálie, starosty města ing. Petra Kvapilíka a dalších hostů byl letos v tento den obnovený provinční dům s kaplí, znovu posvěcen a předán sestrám do užívání.

Značně zdevastovaný objekt, který sloužil naposledy potřebám zdravotnictví, rekonstruovala nákladem kolem 30 mil. korun firma Unibau Kroměříž. Mezi mnoha dárci hrála při financování opravy největší roli pomoc generalátu kongregace ze Švýcarska. Do obnoveného domu v Kroměříži přesídlila z Choryně už začátkem srpna pětičlenná provinční správa kongregace. Dalších 54 sester přišlo buď z Choryně nebo ze zrušeného působiště v pohraniční Bílé Vodě u Javorníka. Podle slov provinční představené ses. Bernadetty Růžičkové bude v Kroměříži probíhat výchova řeholního dorostu (česká provincie má dnes přes 20 kandidátek a 5 novic), budou zde nemocné a staré sestry, od jara by mělo sloužit nejvyšší patro domu duchovním cvičením. Některé sestry působí jako vychovatelky v kroměřížském arcibiskupském gymnáziu. Do budoucna se počítá rovněž s pomocí sester v nemocnici, uvažuje se o poskytování levné stravy sociálně potřebným občanům apod. V rozměrné klášterní kapli bude každou neděli v 7 hod. sloužena mše sv. i pro obyvatele přilehlých městských čtvrtí.

Poprvé světil nově postavený provinční dům kongregace sester sv. Kříže v Kroměříži 14. září 1932 arcibiskup dr. Leopold Prečan. Žel, sestry se z tohoto objektu mohly těšit jen 18 let. V padesátých letech u nás přišla kongregace sester sv. Kříže o více než 30 svých domů. Z nich po roce 1989 požádaly sestry zatím jen o restituci provinčního domu v Kroměříži. -uc -

Mínění, že v době letů do vesmíru víme o přírodě tolik, že už nepotřebujeme v Boha věřit, není ničím ospravedlnitelné. Jen obnovená víra v Boha může způsobit změnu, která může zachránit náš svět před katastrofou. Věda a náboženství jsou sourozenci, a ne protivníky.

Werner von Braun
(1912 - 1977),
německo-americký fyzik a
raketový konstruktér

VOLBA APOŠTOLŮ

Celá promodlená noc. A ten, kdo se tehdy celou noc modlil, byl Ježíš Kristus. Modlil se za správný výběr svých apoštolů. A vymodlil si i Jidáše.

Kdyby se modlil někdo jiný, vypadalo by to, jako by se modlil špatně, nebo že se nevyznal v lidech. Ale on se to modlil Ježíš a modlil se za věci přítomné i budoucí. Znal jako nikdo jiný vůli svého Otce a úplně se s ní ztotožňoval. Proto si vymodlil i Jidáše, o kterém později pronesl svou záhadnou větu: "Syn člověka musí být zrazen, ale běda tomu člověku, který ho zradí!"

Zde stojíme před nepochopitelným tajemstvím, které se v této promodlené noci zrodilo. Tajemství zla a lásky. Člověk stvořený z lásky k věčnému životu - a zároveň určený k tomu, aby Syn Boží skrze jeho svobodu vykoupil svět a takto ho pro lidstvo spasitelně použitého pak odhodil na smetiště lidských dějin.

Ale v tu noc se zrodilo tajemství ostatních jedenácti, kteří všeho nechali, šli za ním, roznесли do světa radostnou zvěst o novém životě a pak za ni jako ti, kteří ho nejvíc milovali, položili své životy.

A s touto radostnou zvěstí se zrodilo i nové pojetí lidského štěstí, které spočívá ne v pozemských dobrech, v moci, slávě a blahobytu jen některých, ale v pokoji duší všech a dosáh-

ne svého vrcholu v nekonečném rozvoji v novém životě.

Nikdy nepochopíme tajemství té dlouhé promodlené noci. Ale jedno víme jistě: že je to tajemství logiky věčného Boha a jeho bezmezná lásky. A že je to nad naše lidské chápání. Pokud si zvolil za apoštola toho, o kom věděl, že ho zradí, tak jistě věděl i to, že musí být zrazen i to "běda tomu, kdo ho zradí" a že to má v Boží logice své místo.

Je to všechno nepochopitelné, jako pro nevěrnějšího přítele člověka - psa jsou nepochopitelná jeho slova, a přece mu zůstává věrný až k smrti.

Exupery ve své Citadele píše o nějakém zámku, jehož majitel měl jednu tajnou komůrku. Nikdo nikdy se nedozvěděl, co v ní má. A víte co v ní měl? - Nic. Tím chtěl jen vyjádřit, že každý rozumný tvor, obdařený svobodnou vůlí, má právo na své tajemství. Tím spíš Bůh. V tom smyslu svého času promluvil i náš prezident Václav Havel: Mít smysl pro tajemství a věřit v dobrotu Boží a v logiku jeho lásky.

Pane, pomoz nám pochopit, že to nepochopitelné není neskutečné. Že je to jen nad naši přirozenost. A dej, ať přes všechny zkoušky, které na nás mnohdy sesíláš, vždycky zachováme svou věrnost, poslušnost a lásku k tobě. Amen. škr

ÚKOL NÁBOŽENSTVÍ V SITUACI OHROŽENÍ

Velikým úkolem náboženství v dnešní době je ukazovat lidem cestu k rozoznávání toho, co je pro život naší planety dobré, a co škodlivé. Je to úkol, který si vytýčili i zakladatelé OSN a který chtějí uskutečňovat i všichni význační politikové. Jejich snahou je vytvořit veliká společenství sloužící blahu všech.

Bůh nás stvořil jako svobodné lidi a vložil nám proto také do rukou moc, abychom přetvářeli svět. Na nás tedy záleží - a to je hlavní smysl naší svobody - zda užijeme této moci pro své egoistické cíle a tím tedy ke zničení světa (atomové zbraně, znečišťování vzduchu, vody a půdy), nebo zda vybudujeme svět, v němž se může každý plně a zdravě realizovat jako dítě Boží.

Cesta k tomuto cíli je tvrdá a kamenitá a existují síly zla, které nám chtějí v každém pokroku na této cestě zabránit.

Ale právě proto dává nám síla, pramenící ze svorné touhy dobrých lidí, možnost uskutečnit vůli Boží skrze nás lidi. Neboť jenom tak může být přemoženo nebezpečí, které nám hrozí.

Prof. A. Compton, nositel Nobelovy ceny za fyziku 1927

EXERCICIE V BOHUMÍNĚ

LISTOPAD - sobota 6. 11. - Mladí, hledáte své místo pod Sluncem? Přijďte

v sobotu v 9 hodin do exercičního domu ve Starém Bohumíně. Pohovořte si s P. Františkem Hanáčkem o problémech, které vás tíží, o otázkách víry. Pro chlapce i pro dívky.

11. 11. - 14. 11. - **Lékaři, lékařky, lékárníci:** začátek ve čtvrtek 11. 11. v 18 hod., konec v neděli 14. 11. odpoledne. Exerčiatör primář MUDr. Jaroslav Kašparů, jáhen. Informujte laskavě vaše kolegy a kolegyně - společně pro muže i pro ženy.

19. 11. - 20. 11. - v pátek 19. začátek v 17 hodin, konec v sobotu odpoledne. **Setkání mladších manželů:** o manželském životě, o výchově dětí; vede P. František Hanáček spolu s lékařem.

Přihlášky:

Exerčiční dům, Farská ul. 301, Bohumín 2, PSČ 735 81

Přijezd:

Autem do Starého Bohumína kolem nemocnice na náměstí a ke kostelu.

Autobusem z Ostravy do Bohumína na konečnou.

Vlakem stanice Bohumín a pak autobusem nebo pěšky (20 minut) do Starého Bohumína

Modlitba je veliký dar. V bodech 2560 a 2561 čtvrtého dílu nového katechismu je rozvedena myšlenka, že modlitba je utišením naší žízně. My žízníme po Bohu. Mohl bych připomenout známou větu svatého Augustina: "Nepokojně je lidské srdce, dokud nespočine v Tobě, Bože." Nebo si připomeňme na známou odpověď ze žalmů, kterou rádi zpíváme: "Má duše po Tobě žízní, Pane, Bože můj, hned zrána Tě hledám a volám: |Bud' se mnou!|" A katechismus připomíná rozhovor Samaritánky s Ježíšem, jak je uvádí evangelium svatého Jana. Tam také vyslovil Ježíš větu: "Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: |Dej mi napít!, spíše bys ty byla poprosila jeho, aby ti dal živou vodu" (Jan 4,10). Žena ho pak prosila: "Pane, dej mi té vody, abych už nikdy neměla žízeň" (Jan 4,15). Toto setkání Pána Ježíše se samaritánskou ženou je důkazem toho, že tak, jako člověk žízní po Bohu, ještě více žízní Bůh po člověku. Proto jí řekl: *Kdybys znala Boží dar, spíše bys ty byla poprosila jeho...*

Katechismus zde dokonce užívá zajímavého výrazu, že je to *zázrak modlitby*. Výstižně to vyjadřuje sv. Augustín, který praví, že "Bůh žízní, abychom my po něm žíznili". Proto už od nejstarších dob osloval člověka. Konečně vzpomeňme si i na slovo Pána Ježíše, které pronesl na kříži: "Žízním", a katechismus to rovněž připomíná. To byl projev nejen fyzické žízně, kterou Ježíš strašně trpěl, ale také projev jeho žízně po člověku, po každém z nás. Naše modlitba a to, že k němu dospíváme, to je věřící a milující odpověď na Boží výzvu. *Pijte všichni z tohoto zdroje, pijte všichni z tohoto pramene*. Bůh nám říká už ve starozákonních dobách a to je též dokladem jeho touhy pro nás: "Dvojí zlo spáchal můj lid: Oпустиł mne, zdroj živých vod, a vytesal si cisterny, cisterny rozpukané, jež vodu neudrží" (Jer 2,13). Když se rozhlédneme po dnešním světě, uvidíme, jak lidé pohrdají tou cisternou Boží, a stále si chtějí vystačit sami, jen se svými silami. A výsledek? Ve dvacátém století to byly především dva hrozné bludy, které postihly celý svět a hlavně Evropu: německý nacismus a východní komunismus. To jsou ty chatrné, rozpukané cisterny. Lidé si mysleli: Ano, jedině my to vše vybudujeme bez Boha a pak nastane věčný blahobyt. A víme jak to skončilo. Totiž ono to ještě docela neskončilo. Bolestné a smutné důsledky zde stále trvají.

"Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody uvěřající k věčnému životu" (Jan 4,13). A dále Ježíš volá: "Žízní-li kdo, ať přijde ke mně a pije... Potečou z jeho nitra proudy živé vody. To řekl o Duchu, jehož se mělo dostat těm, kdo v něho uvěřili" (Jan 7,38-39). Nebo

bychom mohli připomenout slova proroka Izaiáše: "S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy" (Iz 12,3). Katechismus také připomíná jiné místo z Izaiáše: "Slyšte mne, kdo usilujete o spravedlnost... Pohledte na skálu, z níž jste vytesáni, na hlubokou jámu, z níž jste vykopáni" (Iz 51,1). Tedy tato myšlenka, která se dá stručně vyjádřit větou: *Bůh po nás žízní, protože je Láska a chce se sdělovat*. A my k němu spěcháme modlitbou. Odpovídáme na tuto jeho výzvu. Modlitba je veliký dar. Člověk tu žebra o milodar. Člověk zde hledá vrcholně naplnění života. Člověk žízní po plnosti života. V modlitbě přijímá od Pána nekonečně vzácný dar.

Vzorem modlitby je pro nás Panna Maria. Ona tak žíznila po Boží Lásce, jako se všichni dobří Izraelité modlili vedení myšlenkami proroků: *Ať přijde Mesiáš! Otevři se země a vydej Spasitele!* Maria se modlila mimořádně vroucně. Víme, jak moudře vše stanovil Boží plán. A víme též, jak ona plán naplňovala, když k ní přišel archanděl Gabriel s Božím poselstvím. Její odpověď zněla: *Staň se mi*. To je ta odpověď, která vyjadřuje pravou viru a vroucí lásku. Prosme Pannu Marii o to, aby nás vedla svým uslechtilým vzorem, a aby se za nás přimlouvala, aby naše modlitba ještě více vyjadřovala tuto věčnost za velký Boží dar.

Několik bodů nového katechismu je věnováno myšlence, že *modlitba je úkon srdce*. Je to svazek srdcí, našeho srdce a srdce Boha, která je vrcholná Láska. V úryvku z listu apoštola Pavla Kolosanům je známá myšlenka, že "láska je *svorník dokonalosti*" (Kol 3,14), který má všechny lidi spojovat. A nejkrásnější svazek lásky je mezi Bohem a člověkem. Při této přiležitosti katechismus uvažuje nad tajemstvím výrazu *srdce*.

V Písmu svatém se totiž v souvislosti s modlitbou užívá různých výrazů: *duše se modlí, duch se modlí*. Nejvíce však - totiž více než tisíckrát se v Písmu svatém objevuje výraz *srdce se modlí, srdce prosí Pána*. Nový katechismus dodává známou myšlenku: "Kdyby modlitba nebyla úkonem srdce, tak je prázdná." Kdyby v nás nebylo lásky a kdybychom my srdcem neprožívali to, co věříme, to, co slavíme a to, podle čeho žijeme, pak by náš život byl prázdný, suchý, bezbarvý. Nebyl by to život, ale živoření. Teprve v úkonech a slovech, jdoucích od srdce, dochází člověk plnosti. Kdybychom se tázali, co to znamená srdce v tom duchovním významu, tedy je to podle katechismu náš *skrytý střed*. Střed, který neobsáhne ani svým lidským rozumem. Žádná psychologie ani jiná lidská věda není schopna vyčerpávajícím způsobem odhalit tajemství lidského srdce.

V Písmu svatém se uvádí, že *jenom Duch ví, co je v nás*. Právě proto je výraz *srdce* výrazem posvátným. Je to náš domov, vnitřní domov, kde se cítíme být doma, kde jakoby sestupujeme do hlubin svého nitra. Je to místo pravdy. Za co se zaručujeme srdcem, to je pravdivé. Je to místo šťastného, vnitřního setkání. Když třeba čteme knihu, nebo sledujeme nějaký příběh a pojednou pochopíme smysl toho díla, tedy je pochopíme srdcem. Je to také místo smlouvy, svazku, vnitřního pouta mezi námi a Bohem.

Modlitba je vztah vůči celé Nejsvětější Trojici. To není tak snadné pochopit. Totiž to, že modlitba jde k Otci, to se nám zdá být pochopitelné. Dále však jde z Ducha - Duch nás musí vést. A jde skrze Krista. Proto my ty modlitby při mši svaté uzavíráme slovy: *Skrze našeho Pána Ježíše Krista, který s Otcem žije a kraluje v jednotě Ducha svatého*. Tedy modlitba jde z Ducha k Otci skrze Krista.

Můžeme zde ještě dodat myšlenku: *člověk ve své úplnosti, celý člověk, to není jen jeho tělo a jeho rozum, ale také srdce*. Kdyby to přehlížel, nikdy by nezískal naši lásku ani úctu. Člověk, který věří, je vcelku obohacený. Jeho srdce najednou najde cestu k překročení člověka jako jedince a tvora, ale ne k nějakému vymyšlenému nadčlověku, nýbrž k Bohu, který je mu osobně blízký. Křesťan není jen věřící. Vždyť lidé věří i v jiných náboženstvích. Avšak křesťan je ten, která se skrze Krista stává víc než člověkem, Božím dítětem. Je vnitřně spojen s Bohem tak jako syn nebo dcera se svými rodiči. To je tedy vyšší stupeň. Nejprve člověk ve své úplnosti - pak člověk vírou poněkud zušlechtněný - a konečně člověk úplně zušlechtněný a spojený s Bohem, neboli křesťan.

Mohli bychom k této úvaze o modlitbě jako úkonu srdce ještě dodat to, co někdy snoubenci uvádějí na satebním oznámení: *Člověk je bytost, která chce milovat a která která chce být milována*. To je moudrost, která jde k antickým filozofům. To jsou dvě stránky svazku srdce. A pokud člověk najde Boha, tak se stává vnitřně vyrovnaným a klidným. Protože v Bohu má někoho, kdo opravdu může milovat naplno. Lidé někdy zklamou. Bůh nezklame nikdy. Tato pravda prostupuje celé Písmo svaté. Od začátku, od stvoření světa, až po Kristův příchod - to všechno je jediný projev nekonečné Lásky. A my to vše smíme prožívat v modlitbě. Modlitba tedy není jen odřikávání něčeho. I kdybychom nic neřikali ústy, stačí jen uvažovat o těch hlubokých pravdách - Stvoření, Vykoupení, Posvěcení.

I kdybychom jen tomu věnovali pozornost svým srdcem, tak se modlíme.

-sk-

MARIÁNSKÝ SLOUP NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ

Organizační výbor Společnosti pro obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, u příležitosti 75. výročí jeho stržení, připravil na 3. listopad vzpomínkové setkání.

Z programu setkání:

V 16 hodin v chrámu Panny Marie před Týnem krátká pobožnost, poté průvod na Staroměstské náměstí (na místo, kde významný monument do roku 1918 stál), posvěcení základního kamene nového sloupu, jehož obnovení je cílem společnosti.

V Týnském chrámu otevření výstavy fotografií a dokumentů z historie sloupu.

PROHLÁŠENÍ K 75. VÝROČÍ STRŽENÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE

Dne 3. listopadu 1918 strhl dav, táhnoucí z Bílé Hory, mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Tento pomník postavený roku 1650 na paměť uzavření vestfálského míru a záchranu Prahy před švédským vojskem, byl omylem dáván do souvislosti s bělohorskou porážkou a považován za symbol habsburské nadvlády. To ve

zmatené popřevratové atmosféře - šest dnů po získání samostatnosti stačilo, aby tato významná památka raného baroka, dominanta Staroměstského náměstí a jeden z nejstarších a nejkrásnějších sloupů ve střední Evropě byl zničen.

Tento čin nebyl jen smutným důsledkem zaslepenosti a projevem ne-

kulturnosti, ale také takřka symbolickým začátkem mnoha dalších svévolných činů zdivočelých davů; počátkem celé řady nespravedlností a křivd, které posléze vyvrcholily rozpadem státu, nacistickou okupací a konečně komunistickým terorem, spojeným s vyvlastněním a demoralizací většiny národa a devastací celé země; v mnoha ohledech horší, než byla ta, jež tuto krajinu postihla ve třicetileté válce, na paměť jejíhož ukončení sloup právě vznikl.

U vědomí těchto souvislostí jsme měli již léta v úmyslu tuto kulturní škodu a starou křivdu - projev netolerance, politické nezralosti a nekulturnosti našich předků, jakož i jednu ze skvrn na pověsti našeho národa, odčinit. Jakmile proto bylo, po pádu totalitního režimu možné začít vyvíjet veřejnou činnost, rozhodli jsme se tento úmysl realizovat a 3. dubna 1990 jsme založili - pod patronátem tehdejšího pražského arcibiskupa, kardinála Františka Tomáška - Společnost pro obnovu Mariánského sloupu v Praze.

Jak už z názvu vyplývá, cílem naší společnosti je restituice této historické památky mimořádné výtvarné i historické ceny a vrácení původní dominanty Staroměstskému náměstí. Není pochyb, že její zničení před 75 lety znamenalo nejen velkou kulturní škodu, ale ochudilo prostor náměstí o vertikálu, již nemůže hmota pomníku mistra Jana Husa nahradit - už proto ne, že ten byl do prostoru náměstí komponován v době, kdy sloup ještě stál a byl proto dimenzován s ohledem na něj.

Naše úsilí však není možné v žádném případě chápat pouze jako všeobecný kulturní čin a pokus o opětné zhodnocení prostoru náměstí, ale především mravně i duchovně jako vyjádření vděčnosti - podobně jako v roce 1650 - za ukončení dlouhodobého období nesnášenlivosti a devastace, ale také jako projev naší víry, tolerance, ekumenismu a našeho opětného návratu ke křesťanským hodnotám a evropskému pojetí odpovědného chápání lidské existence.

Jestliže to byli Češi, kteří sloup na újmu naší pověsti a ke škodě náměstí zničili, je nyní na nás, jejich potomcích, abychom jej opět vybudovali. Proto chceme, aby to nebyl stát, město nebo církev a jejich instituce, ale my, jednotlivci, prostí občané bez rozdílu přesvědčení a víry, kteří to vykonáme.

SLOUP ZÁCHRANY

Hle, **třetí listopad!** Je tomu dvacet let,
co v Praze lidé zvrhli
svou rukou zločinnou nám nejsvětější Matku Boží
k zemi strhli...

Ó, nešťastný to pád! Nám srdce krvácí a slzy
tekou proudy...

Tak tenkrát hrozně zaduněl, jak na rákev když hodí
první hroudy...

když sotva týden od jha poroby jsme uvolněnou
měli šiji,

tím skutkem víc než barbarským jsme začli svoji
vlastní tragédií!

Ten sloup zas nutno postavit, neb jinak zahubí nás
osud mstivý,

však ne jen opět z kamene, nebo Madona chce od nás
pomník živý

a čeká, zdali mezi dušemi, jež hříšným světem
vidí plouti,

tak čistá srdce nalezne, že bude moci na nich
spočinouti...

V tom naše záchrana je poslední - ne v lidských
plánech politiků,

jež jako dětská hračka z papíru jsou
pro několik okamžiků -

v tom naše záchrana: mít svatý zástup duší čistých,
sněhobílých,

jež jako světlé sloupy z mramoru by zachytily pád
krovů zhnílených,

když kolem vše se propadá, ty duše bílé mocné
by tu stály, k nebi

jak živé běloskvoucí oběti by vzhůru tiše
čnely,

až cenou svého života by zachránily národ
z nemravnělý...

Nuž, drahý příteli, to odpověď je moje
na Tvůj dopis milý,

však ještě dovol mi, by rty mé krátce zbožný
povzdech připojily:

"Kéž srdce naše - mé i Tvé - tak čistá jsou,
by svatá Panna Boží

z nich sloup si mohla učinit a zvolila je
sobě za pednoží..."

Čeněk Maria Tomiško (1938)

"Evropou obchází strašidlo..." Těchto počátečních slov Komunistického manifestu by bylo lze použít i pro parafrázování strašidla fundamentalismu. Na rozdíl od komunistického hnutí jedná se však v tomto případě skutečně jen o strašidlo. Co se zdánlivě za tímto slovem skrývá, to se při bližším pohledu rozpadá do mnoha nesouvisejících částí, které lze udržet pohromadě právě jen pomocí tohoto magického slovíčka, které spíše než o nějaké reálné skutečnosti, vypovídá cosi o tom, kdo ho používá.

Kdysi tomu bylo jinak. Fundamentalisty byli počátkem tohoto století nazýváni příslušníci některých protestantských skupin v USA, kteří trvali na doslovném výkladu Bible a odmítali například vyučování evoluční teorie na školách. Tak třeba svět nesměl být starší než 6000 let. Takový postoj lze pochopit pouze na pozadí protestantsví. Vždyť samotná reformace byla ve svých počátcích fundamentalistickým hnutím. Chtěla návrat zpět k základům - fundamentům. "Sola Scriptura" - pouze Písmo. Půldruhého tisíciletí dlouhý vývoj Církve, jejího učení a její svátostné praxe nepovažovali reformátoři za rozvoj její podstaty, za proud vyvěrající ze zdroje, nýbrž za vzdalování se od původu. Pouze Bible měla být zárukou spojení s původní zvěstí. Ale je vůbec nějaká kniha schopna takovému úkolů dostát? Knihy lze vždy vykládat rozdílným způsobem. Již od samého začátku byla reformace z tohoto důvodu vnitřně rozpolcená a nebylo možné slavení Večeře Páně všemi reformovanými společenstvími společně. Později došlo k různým novým výkladům a domněnkám o vzniku biblických knih, které vedly k podstatným rozdílům ve výkladu fundamentálního obsahu křesťanského poselství. A to vše proto, že protestantismus se vzdal pojmu viditelné, hierarchicky strukturované a autoritativní učitelskou mocí vybavené Církve, té Církve, které Kristus přislíbil svoji přítomnost až do konce věků. Jen taková církev je totiž plně nadána mocí rozlišovat legitimní rozvoj od rozvoje nelegitimního, odporujícího smyslu evangelia. V protestantismu může návrat k pramenům znamenat pouze návrat k doslovnému znění biblického textu, který údajně výklad nepotřebuje, nýbrž je dostatečným výkladem sebe samého.

U mnohých fundamentalistických sekt znamená takový návrat radikální distancování se od moderního světa, uzavření se do ghetta vlastního životního stylu. Jiné z těchto sekt jsou misionářské a svými misijními metodami se modernímu světu dokonale přizpůsobují. Jsou to na příklad některé protestantské sekty, konkurující dnes zdomácnělé katolické Církvi v Jižní Americe, zvláště tam, kde romantická rétorika teologie osvobození prokázala neschopnost reálného zlep-

šení životní situace tamního obyvatelstva.

Mezitím se však pojem fundamentalismu značně svému původnímu významu vzdálil a stal se slovem bez obsahu. Není již neutrálním nebo sebecharakterizujícím označením určitých skupin věřících, ale stal se prostě nadávkou, diskriminačním zařazením kohokoliv druhého. Mluví se o islámských, katolických, komunistických nebo zelených fundamentalistech. Jsou jimi vždy ti, kteří, za prvé, nepovažují určité přesvědčení za cosi vedlejšího, to znamená za cosi, čeho se lze lehce vzdát, ale kteří naopak, za druhé, neberou vážně a neakceptují určité základní principy moderní civilizace. Za třetí jsou to lidé, kteří chtějí své přesvědčení prosazovat proti druhým všemi prostředky.

Kdo tedy, na příklad, považuje narození Krista z Panny za absolutní pravdu, ten je "odpůrcem moderní vědy", za druhé je "netolerantní" a za třetí je to člověk uzavírající se novým myšlenkám.

Ale proč vlastně? Věda nás přece v tomto případě učí jen tomu, co lidé vždy věděli, totiž, že děti se zpravidla z panen nerodí. Předpokládal to, jak známo, i sv. Josef. Když se však nechal o tomto zvláštním případě poučít andělem a když podle tohoto poučení i křesťané tvrdí, že jednou k této výjimce z pravidla došlo - tehdy totiž, když věčné Slovo se stalo tělem -, pak tomu lze věřit nebo nevěřit, ale věda k tomu nemá vůbec co říci. Věda hovoří o světě, nikoliv o jeho původu, hovoří o pravidlech a zákonech, nikoliv o jedinečnostech.

A proč je považován za intolerantního ten, kdo něco považuje za absolutní pravdu? (Konec konců, "absolutní pravda", to je podobný pojem jako "bílý šiml". Přece každá pravda je absolutní, nebo to vůbec pravda není). Totéž zjevení, které nás s Boží autoritou poučuje o tom, že Ježíš zemřel za naše hříchy, třetího dne vstal z mrtvých a nás zachránil před smrtí, nás rovněž učí, že víra je nadpřirozenou milostí a že se nedá vynutit. Tentýž II. vatikánský koncil, který učí povinnosti náboženské tolerance, učí i "nezpochybnitelnosti" pravdivosti dogmatu.

Netolerantními jsou naši liberální antifundamentalisté. Ti totiž skutečně neučí účtět k cizímu přesvědčení, ti by nejraději zakázali mít vůbec nějaké přesvědčení.

Ne, tak snadno se nedáme zstrašit nějakým heslem. Fundamentalisty v původním smyslu tohoto slova nejsme, jelikož věříme v legitimní rozvoj křesťanství a Církve. Také nejsme fundamentalisty v tom smyslu, v jakém se tohoto slova používá k hanobení ideových odpůrců. My nechceme vraždit rouhačské spisovatele, nejsme sektářští nepřátelé vědy. Je-

stliže je však papež, jak je stále častěji slyšet, nějakým "ajatoláhem" a nový Katechismus katolické církve nějakou "fundamentalistickou slátaninou", jestliže se tedy fundamentalismus stal prostě potupným synonymem pro zastánce pravé víry, pak ovšem si toto urážlivé označení rádi přisvojíme jako označení čestné. Neboť tak špatné pojmenování to zase není, myslíme-li při tom na slova svatého Pavla: "Nikdo nemůže položit jiný základ (fundament), než ten, který je už položen - a ten základ je Ježíš Kristus" (1 Kor 3,11).

Přeložil A. L. (zkráceno)

Z KNIH
MATICE
CYRILOMETODĚJSKÉ s.r.o.

Oldřich Bubeník

LÁSKA JE VYNALÉZAVÁ

(Úryvek je z povídky "Láska je vynalézavá", podle které byl celý výbor pojmenován.)

... Šel do dómu, pomodlil se před náhrobkem nového světce Karla Boromejského za otce a matku a když vstal a otočil se, spatřil mladou šlechtičnu takového půvabu, že zapomněl na vše kolem. Už neodešel, nýbrž stoupl si opodál a pozoroval, jak poklekla a zbožně se modlila. Nikdy by neřekl, jak sluší mladé dívce, když poklekne a skloní hlavu nad bílé sepjaté ruce. Všiml si všeho: jejich černých hlubokých očí, jemného orliho nosíku, ohebné šije a stihlé postavy. Za chvíli přišly čtyři staré ženy v jednoduchých šatech, stříhu, jenž připomínal řeholní hábit. Jedna z nich pošeptala cosi spanilé dívce a začaly zdobit květinami, jež přinesly, světcův hrob. ...

... Následující dny začal chodit Jindřich do dómu, ovšem ne proto, aby uctíval tohoto světce, nýbrž aby znovu a znovu uviděl spanilou Lukrecii Quadrone. Jistě si toho všimla, leč nedala to v nejmenším najevo. Někdy se stalo, že přišla v jinou dobu než on, a když jí toho dne nespáčil, byl velmi smutný, cosi mu scházelo. Pak chodil ulicemi města a vždy se jakýmsi divným řízením stalo, že se octl před starým palácem, kde bydlela. ...

... Přешlo opět několik dní a Jindřich se začal hněvat na celý svět a nejvíc ovšem na sebe, vždyť on, takový krasavec, šlechtic, tanečník, společník, šermíř, diplomat, který už měl tolik úspěchů v lásce, se slečnou Lukrecií nebyl ani o krok dále, než onoho dne, kdy ji poprvé uviděl. ...

Brož., 140 stran, 30,- Kč, na obálce barevné fotografie Jevička, rodiště a působiště autora knihy.

JE EVROPSKÉ SPOLEČENSTVÍ I PRO KŘEŠŤANY?

Myšlenka Evropského společenství směřovala už při založení "Montánní unie" - Evropského společenství pro uhlí a ocel, - jen sedm let po skončení II. světové války, vysoko nad hospodářské cíle. Toto společenství bylo koncipováno jako nástroj k zamezení válek v západní Evropě a bylo v tomto směru úspěšné. Zajištění míru mezi odvěkými nepřáteli - Francií a Německem - bylo skutečně dosaženo.

Úkolem dnešního Evropského společenství je zabránit válečným konfliktům v celé Evropě. Dosud však ES nemá ani oprávnění ani prostředky pro společnou zahraniční, bezpečnostní a obrannou politiku. O to teprve usiluje. Společenství chce dále zaručit hospodářskou a sociální jistotu pokud možno pro všechny Evropany a jako odpovědný partner přispět k míru a spravedlnosti v celém světě. K tomu patří i zachování hodnotného životního prostředí pro všechny lidi, boj proti obchodu s drogami, proti terorismu, proti rakovině a proti AIDS. Už i papež Pius XII. požadoval vybudování společenství států, které by byly vázány nadnárodní autoritou, aby tak byla relativizována státní suverenita. Tuto myšlenku dále rozvedl Jan XXIII. v encyklice "Pacem in terris".

ES bylo založeno státníky, praktickými katolíky a zbožnými muži: Alcidem de Gasperi (o jehož blahorečení se jedná), Konrádem Adenauerem a Robertem Schumannem. Ti všichni chápali politiku z křesťanského stanoviska a chtěli stavět hráz proti bezbožeckému komunismu. ES však není jednostranně jen hospodářské společenství. Tento dojem by

mohl být pro budoucí evropskou spolupráci velmi nebezpečný a falešný. Výstavba fungujícího a všeobecně přijímaného většího společenství je možná jen na pevném základě společně sdílených etických hodnot. Každý evropský národ, ba i každý region má svou vlastní identitu a přispívá k mnohotvárnosti a bohatství našeho kontinentu. A právě v dobách hospodářské a politické nejistoty potřebují lidé směrnic a zásady pro svá osobní rozhodnutí.

Robert Schumann řekl, že "by lidstvu sloužilo ke cti, kdyby se konečně po tisíciletích zášti a nenávisti naučilo křesťanskému bratrství". A Jacques Delors (rovněž praktikující katolík): "Odmítám Evropu, jež by byla jen trhem a zónou volného obchodu, bez duše, bez svědomí, bez politické vůle a bez sociální dimenze. Taková vize by během 15 let mohla vést k rozštěpení ES. Nevdechne-li budoucí Evropě duši, ztroskotáme." A tuto duši, její základní hodnoty jako lidská práva, bezpečnost, žitou solidaritu, naději a víru, nemohou vdechnout jen politici, ekonomové, diplomati, úředníci a technokraté, ale především církev.

Pro sjednocení Evropy se jasně vyslovil kardinál Franz König, teolog Karel Rahner a kardinál Josef Ratzinger. V knize "Evropa - horizonty naděje" (1983) říká König a Ratzinger v předmluvě: "Když se v této knize mluví novým způsobem o velké budoucnosti Evropy, pak to neznamena jen výpověď o tom, co přijde, ale výzvu: Evropané musí budoucí Evropu vidět a přijímat jako svou úlohu a svůj závazek. Budoucnost se však

vždy jeví jako nepředvídatelná směsice nutnosti a svobody." A kardinál Josef Ratzinger říká v téže knize téměř prorocky: "Nacionalismus ovládl na desítky let evropské dějiny a přivedl Evropu na pokraj zkázy. Proto jsou potřebné nadnárodní politické, hospodářské a právní instituce, jejichž smyslem není vybudovat jakýsi supernárod, ale naopak posílit jednotlivé evropské regiony a vrátit jim jejich vlastní tvárnost a důležitost. Regionální, národní a nadnárodní instituce by měly být tak propojeny, aby vylučovaly stejnou měrou centralismus a partikularismus."

Budoucnost Evropy předznamenávají tyto otázky:

- Bude sjednocená Evropa opravdu Evropou míru a pokojného spoluzití národů nebo spíše pevností uzavřenou potřebám chudých?

- Nastolí ES sociální partnerství a ekosociální trhové hospodářství, v němž se všichni lidé budou spravedlivě podílet na všeobecném blahobytu nebo se vrátí ke studenému liberalismu raného 19. století, před nímž varovaly sociální encykliky papežů?

- Budou moci křesťané hlásat radostné Kristovo poselství a podle něho přetvářet společnost?

Dnešní bouřlivě probíhající společenství, technický a hospodářský rozvoj hluboce přetváří a mění dosavadní způsob života celé lidské společnosti, a proto budoucí vývoj nemůže nikdo předvídat. Na křesťanech však bude záležet, jakou tvárnost této nové Evropě vtisknou.

Ing. Cyril Martinek

JÓGA ANO, ČI NE?

Z knihy "Eglise qui vient au dela des crises" (Církev, která prochází krizemi) od významného francouzského teologa a mariologa René Laurentina (vyd. Desclée 1989) uvedeme jeho názor na jógu a transcendentální meditaci, které se šířily ve francouzské církvi po II. vatikánském koncilu:

V době, kdy modlitba byla v úpadku, hledaly se její oživující prameny v orientálních technikách jogy a zenu, které mají sice určitou cenu, ale jsou na různých stupních zapojeny do náboženství, která jsou neslučitelná s křesťanstvím.

Tyto tělesné praktiky ulevily některým osobám, stíženým nervozitou nebo neurozou. V této době "otevření se světu" po druhém Vatikanu já sám jsem se po několik roků uchyloval k těmto metodám, jak byly tehdy profiltrovány a upraveny pro křesťanskou modlitbu výborně rozlišujícím duchem, jímž byl P. Déchanet. Z této etapy jsem něco vyzískal. Ale vycházející ze správného instinktu nezůstal

jsem ani u tělesné gymnastické stránky těchto technik a ihned jsem je opustil, protože jsem dobře vycítil, že mě orientovaly opačným směrem než Evangelium. Ony pěstují určitý ústup ze světa, jakýsi druh enstaze, soustředění se do vlastního nitra, což odporuje křesťanské lásce a darování sebe sama. Tyto techniky pěstují mír, ale ne mír srdce. Pěstují mír, dosažený spíše vyhasnutím než vítězstvím Božím. Adepti těchto, navzájem logicky skloubených technik a duchovních cest s nimi spojených byli často svedeni synkretismem anebo dospěli až k odporu od víry. Jeden výborný otec karmelitán, svedený na tyto orientální cesty, který se na ně pustil

původně na radu duchovních, autentických křesťanských vůdců, přeměnil rychle své duchovní vedení karmelitánské v duchovní vedení jogy a zenu, ba pokračoval i karatem, až nakonec opustil svou řeholní rodinu. To byla logika tohoto výběru.

Mnohem nebezpečnější je však transcendentální meditace, jiná orientální technika, více spojená s cizími náboženskými směry, směry až nepřátelskými křesťanství, protože mantra (tajemná formule, která podporuje meditaci) orientuje člověka k vzývání kulturních bytostí, možná bytostí přímo satanských.

PO ROCE V ČESKÉ REPUBLICE

Od loňského října pracovala ve Zlíně v poradně pro ženy Američanka Judith Schellová (nar. 1964), ženská sestra. Přijela k nám z Pensylvánie v rámci programu zlínské organizace Vira v akci, aby u nás předala své zkušenosti týkající se ochrany života nenarozených dětí. V polovině září už odletěla zpátky do USA. Judith je také věřící katolička. Krátce před odletem jsme jí položili několik otázek.

Existuje v USA hodně podobných poradn jako ta ve Zlíně?

Ano, velmi mnoho. Některé menší poradny v malých městech jsou stejné jako ve Zlíně, ve větších centrech pracují v takových poradnách i lékaři, při poradnách jsou zřizeny azylové domy pro matky s dětmi apod. Charitativní práce je ve Spojených státech rozšířenější a mnohem více lidí o ní ví. Ve vaší zemi se třeba o Charitě téměř neslyší. Ve Spojených státech je snazší mluvit s ženami, které navštíví poradnu. Tady jsou ženy mnohem podezřívavější a skeptičtější.

Jak reagovaly české klientky, když narazily v poradně na Američanku?

To byla jedna z nejpozitivnějších zkušeností, které jsem zde za uplynulý rok učinila. Náš kontakt byl okamžitý a velmi silný, když ženy zjistily, že jsem schopna bavit se s nimi o čemkoli. Samozřejmě, že se vyskytly jazykové překážky, ale při dobré vůli na obou stranách se je podařilo překonávat.

Zdá se ti, že klientky daly více na tvá slova než na poučení od českých pracovnic poradny?

Ano, jednoznačně. Myslim, že mne braly jako určitou autoritu.

Za rok využilo služeb poradny ve Zlíně asi 600 žen. Je to málo nebo mnoho?

Je to skvělé.

Kromě toho, že poradna ženám bezplatně provádí gravitesty v časném stadiu těhotenství, má jistě ještě i další poslání. Jaké?

Ríkat lidem pravdu o umělém potratu. Je to zničení lidského života. Potrat zanechává na životě ženy nerasmazatelné znamení. Chtěli bychom, ovšem oslovit i ty ženy, ke kterým dosud poradna neměla přístup.

A případ, který na tebe nejvíce zapůsobil?

Přišla k nám žena, která říkala, že byla před dvěma lety na potratu, že žádné problémy neměla, všechno bylo skvělé a že by to udělala znovu. Gravitest byl negativní. Byla šťastná, že není těhotná. Ale ve skutečnosti byla k politování. Bylo vidět, že k nám přišla jen kvůli té části našich služeb, která zůstává na povrchu. V té době jsme ještě neměli informace o ženách s postaborním syndromem, které bychom jí mohli dát. Považuji za úspěch, že nyní už je máme k dispozici.

Druhá žena, na kterou nikdy nepomenu, byla těhotná patnáctiletá dívka. Prožívala určitou krizi, ale byla na věci schopna vidět i něco poziti-

vního a v podstatě byla šťastná, že bude maminkou. Dokázala posoudit i kladné stránky toho, že bude mít dítě. Když odešla, už jsme o ní víckrát neslyšeli.

Nevadilo ti, že jsi v ČR pracovala za poměrně nízkou mzdu (jen o málo větší než je mzda minimální)?

Ano, byl to velký problém. Když jsem pracovala zde, musela jsem si v Americe dál platit zdravotní a sociální pojištění, přestože jsem ho platila i ze své mzdy v ČR. Když započítám, co jsem si za rok mohla vydělat v USA, co jsem musela zaplatit, životní náklady v ČR a cestu, tak jsem přišla o víc než 50 tisíc dolarů... Zdra-

voční sestry si ve Spojených státech vydělávají poměrně dost peněz.

Ríkáš to s úsměvem. Stálo ti to za to?

Informace, které jsem mohla předávat pracovním poradnám i klientkám, pro mne měly větší hodnotu než 50 tisíc dolarů. Cenné jsou i všechny zkušenosti, které jsem u vás získala. A mohu říct, že se mi v České republice líbilo a že jsem tu byla ráda.

Souviselo tvé rozhodnutí odjet do České republiky a pracovat zde za zmíněných podmínek též s tvým náboženským přesvědčením?

Samozřejmě. Každému z nás Bůh dává nějaké hřivny. Opustila jsem na rok svou pozici, rodinu, domov i přátele jedině proto, že jsem byla přesvědčena, že to je moje hřivna od Boha, kterou zde mám nějak rozmnožit. Chtěla jsem svou víru zkonkretizovat v životě a udělat něco pro lidi.

Účastnila jsi se u nás také náboženského života. Liší se nějak od tvých zkušeností z Ameriky?

Ve farním životě tady zdaleka neexistuje tolik aktivit pro každého, jak jsme na to zvyklí na Západě. Ale víra lidí je u vás čistší. Lidé tu jsou upřímnější a víc se modlí. Protože náboženský život je zde méně ovlivněn Západem, jsou u vás lepší kněží. Víc a příměji slouží lidem.

Vaši kněží mají velkou zodpovědnost za to, aby poučovali věřící lidi o učení encykliky Humanae vitae. U věřících lze totiž předpokládat, že budou s učením církve o správném řádu sdělování lidského života souhlasit. Tady se automaticky očekává, že věřící toto

všechno vědí a s církevními zásadami v této oblasti souhlasí. Že všichni vědí, co si mají myslet o potratu, co si mají myslet o antikoncepci. Ale není to pravda. Kněží by k této problematice měli mít realistický přístup. Je nutno o věcech veřejně, prakticky a stále znovu mluvit. A nejenom vědět, že Boží vůle je taková a taková, ale též jak to v praxi udělat, abychom podle ní žili.

Zdá se ti, že církev u nás hovoří o zmíněných otázkách málo?

Domnívám se, že těchto informací by mělo být víc.

Připravil Vojtěch Cekota

DESÁTERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ ZNÍ...

CHRISTOPH CASSETTI, GENERÁLNÍ VIKÁŘ V CHURU, ŠVÝCARSKO

4/ Cti svého otce a svou matku....

V prvních třech přikázáních se jednalo o náš vztah k Bohu. Následující se zabývají našim vztahem k bližnímu. Doslovný text zní: "Cti svého otce a svou matku, jak ti Pán, tvůj Bůh, uložil, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Pán, tvůj Bůh..." (Ex 20, 13; Dt 5, 16).

Mnoho lidí se domnívá, že toto přikázání je určeno malým dětem. Hluboký omyl! Také dospělí synové a dcery museli uznávat onu prvotní autoritu, kterou Bůh obdařil rodiče ve Starém zákoně. Oni jsou prvotními nositeli práva, morálky a celé tradice. Jsou odpovědní za výchovu svých dětí a proto požívají ve Starém zákoně zvláštní úcty i v případě, že děti už odrostly. Povinnost úcty k rodičům váže ve starověkém Izraeli všechny děti - malé i dospělé. Každá neúcta je hodná odsouzení.

Starý zákon velmi přesně ví, co je to neúcta: špatné zacházení, proklínání, vyhánění z domu. To souviselo s faktem, že v Izraeli, jakož i v jiných starověkých společnostech, žilo několik generací pohromadě. Nejstarší byla nositelem nejvyšší rodové autority, měla hlavní slovo a těšila se úctě pro svoji moudrost a zkušenost.

Rozhodující autorita Boží

Ježíš Kristus plně potvrdil toto přikázání. Tvrdými slovy odsoudil povolení rabínů dát to, co bylo určeno k výživě starých rodičů, do chrámu jako zásvětný dar (Mt 15,3-9). Děti měly Bohem přikázanou povinnost postarat se o staré a nemohoucí rodi-

če také hmotně.

Na druhé straně však Ježíš doplňuje toto přikázání tím, že nad autoritou rodičů stojí ještě autorita Boží. Jestli se tyto dvě dostanou do rozporu, křesťan je zavázán volit raději roztržku s rodiči než s Bohem. U sv. Matouše (Mt 10,35-7) říká Ježíš jasně, že "kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mne hoden..." Skutky apoštolské potom (Sk 5,29) obsahují větu: "Je třeba více poslouchat Boha než lidi."

Tady už se nejedná pouze o otázku poslušnosti vůči rodičům, nýbrž o poslušnost vůči jakékoliv autoritě. Čtvrté Boží přikázání se týká nejen těch, kdo jsou vázání poslušností před autoritou, ale také nositelů autority. I oni jsou vázání poslušností vůči ještě vyšší autoritě, která je nad nimi v nejvyšším stupni vůči Bohu. Jestli tedy vyžadují poslušnost ve věci, která odporuje příkazům Božím, čili jestliže sami neposlouchají Boží autoritu, nesmějí je v neposlušnosti Bohu následovat ti, kdo jsou jim podřízeni. S tím souvisí dnes časté stížnosti na nositele autority v různých odvětvích a oborech, že vydávají nekvalifikovaná rozhodnutí. Autorita nese s sebou vždy pokušení domnívat se, že jen já všemu nejlépe rozumím. Čtvrté Boží přikázání přináší ve vztahu k těm, kdo autoritou disponují, morální závazek konzultovat své rozhodnutí s těmi, kdo věci skutečně rozumějí, s odborníky.

Sv. Pavel nenapomíná jen děti, nýbrž také rodiče. Píše: "Otcové,

nedrážděte své děti k hněvu, ale vychovávejte je v kázni a moudrosti Páně!" (Ef 6,1-4). Hněv dětí vůči rodičům a vzpoura proti jejich autoritě je velmi často nejen hříchem dětí, ale též rodičů, buď jejich přílišnou tvrdostí ve výchově nebo naopak přílišnou shovívavostí. Totéž se týká i nositelů autority v zaměstnání, ve státě, v církvi atd. Její odmítání bývá mnohokrát důsledkem buď diktátorského jednání nebo naopak měkkosti ve snaze zalíbit se a s nikým si to nerozházet.

Dvanáctiletý Ježíš v chrámě, když Maria se sv. Josefem ho s bolestí hledali, jim říká tato tvrdá slova: "Proč jste mě hledali? Cožpak nevíte, že já musím být v tom, co je mého otce?" Dále však Evangelium říká, že "Ježíš se vrátil s nimi do Nazareta a byl jim poddán..." (Lk 2,48-52), čili poslouchal je. Těžko si představit poslušnější dítě než byl Ježíš. Přesto dokázal dát najevo, že v jistých konkrétních situacích je nutno poslechnout Boha. Pomezští rodiče Ježíšovi uplatňovali svou autoritu tak, že byli otevřeni pro vůli Boží se svým dítětem.

Dnešní společnost povýšila mláďa na bůžka. Čtvrté přikázání proto chápe jako přežitek starých časů. Potom ale se ukazuje naše budoucnost jako těžká, ano, přímo nelidská, neboť pro život každého společenství, ať už jde o rodinu, církev nebo národ, jsou právo, mravnost a tradice tou rozhodující věcí. Čtvrté přikázání se nás tedy neptá jen po našem postoji k vlastním rodičům, ale celistvě po našem stanovisku k nositelům církevní a světské autority a po tom, jak si vážíme práva, mravnosti a tradice.

O MODLITBĚ PÁNĚ

Z LISTU SVATÉHO AUGUSTINA, BISKUPA, PROBĚ

Potřebujeme slova, abychom si sami připomněli a ujasnili, oč vlastně prosíme, ne že bychom si mysleli, že je třeba Pána poučovat nebo přemlouvat.

Když tedy říkáme: **Posvěť se jméno tvé**, připomínáme si, že máme toužit, aby jeho jméno, které je vždy svaté, bylo jako svatě chováno také u lidí, to jest, aby jím lidé nepohrdali. Takže to není něco k prospěchu Božímu, ale lidskému.

A tím, že říkáme: **Přijď království tvé** - to přece rozhodně přijde, ať chceme či nechceme - probouzíme v sobě touhu, aby toto království přišlo k nám a abychom v něm směli kralovat.

Když říkáme: **Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi**, vyprošujeme si od Boha poslušnost, aby se v nás děla jeho vůle tak, jak jí činí jeho andělé na nebesích.

Když říkáme: **Chléb náš vezdejší dej nám dnes**, pak toto dnes znamená v tomto čase. Prosíme tím jednak o základní živobytí, které zahrnujeme pod jméno chleba, jenž tvoří jeho nejdůležitější část, jednak o svátost věřících, která je v tomto čase rovněž nutná, ne ovšem k dosažení pozemského štěstí, ale blaženosti věčné.

Když říkáme: **Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům**, připomínáme si nejen, oč máme prosit, ale také co máme dělat, abychom mohli být vyslyšeni.

Když říkáme: **Neuveď nás v pokušení**, připomínáme si, že musíme prosit, aby nás neopustila Boží pomoc a my se nedali oklamat nějakým pokušením a nepřivolili mu anebo mu ze slabosti nepodlehli.

Když říkáme: **Zbav nás od zlého**, připomínáme si, že ještě nejsme v onom dobru, kde nebudeme trpět

žádným zlem. Tato poslední prosba modlitby Páně je vlastně tak široká, že ať křesťan se octne v jakémkoli soužení, může do ní vložit všechny svůj nářek a vylít všechny své slzy. Touto prosbou může svou modlitbu začínat, v ní může setrávat a jí opět skončit.

Právě těmito slovy bylo tedy žádoucí svěřit naši paměti všeskeré záležitosti. Neboť ať pronášíme jakákoli jiná slova - probouzející a rozjasňující vnitřní vroucnost anebo podporující její růst - neříkáme nic, co by nebylo obsaženo v modlitbě Páně, pokud se ovšem modlíme správně a náležitě.

Když ale někdo říká něco, co nelze s touto modlitbou z evangelia sloučit, pak i když se snad nemodlí nepřístupně, přece se modlí, jak ho vede tělo. Proč však bychom vlastně nemohli říci, že je to nepřipustné? Vždyť přece ti, kdo se znovu zrodili z Ducha, se mají modlit, jak je vede Duch.

Kurešček, 29. 8. 1993:

Ljubljanský arcibiskup dr. A. Šuštar, za účasti mnoha kněží a víc než 5 000 věřících posvětil 3 zvony, které byly darovány tamější - rok předtím vysvěcené - svatyni Královny Míru. Největší z nich - "Královna Míru" - darovali švýcarští Chorvaté a Slovinci; třetí, nejmenší - "Sv. Michael" - slovinští poutníci. K té příležitosti vyšel (slovinsky) i pěkný sborníček všech dosavadních poselství P. Marie na Kureščku, opatřený dobrým tematickým rejstříkem.

Děkujeme Pánu a P. Marii i za tuto její přítomnost mezi námi!

Poselství P. Marii na Kureščku, v pátek 1. 10. 1993:

Pochválen buď Ježíš!

Milované dcery a synové, jak krásně nám je, když jsme pospolu s upřímným srdci a ne se skrytými záměry.

Kdo necítí tuto krásu, ten se ke mně ještě nepřiblížil, abych ho mohla obejmout. Zůstaňte pospolu, buďte vám lépe a lehčeji.

Znovu vás zvu k modlitbě růžence. Modlitba má být vaší zbraní a ochranou v duchovním boji. Modlete se rádi růžencem, vždyť vedle mše sv. je to ústřední modlitba. Vrchol modlitby a blízkosti Bohu je přítomnost na mši svaté a rozjímání tajemství růžence.

Můj synu, přicházej sem, kdykoli můžeš. Nejsi už vázán na první sobotu. Často se choď modlit před svatostánek, kde je Nejsvětější.

I tam se s tebou budu setkávat, zejména v době tísně.

Jako můj Syn v Getsemanské zahradě obdržel andělovou posilu, tak i ty obdržíš moji, když budeš v tísní, i když se bude zdát, že tě všichni opustili. Už teď ti říkám: já budu s tebou.

Hodně se modli a obětuj svá utrpení za mé syny kněze, zvláště za ty, kteří jsou příliš daleko ode mne a v nebezpečných zkouškách.

Žehnám všem svým dětem, těm, které mají zdravý duchovní zrak, i těm, které jsou duchovně slepé.

Náboženství a věda se nevyklučují, ale naopak doplňují a vzájemně podmiňují. Bůh stojí pro věřícího na začátku, pro fyzika na konci všeho myšlení.

**Max Planck,
německý fyzik,
zakladatel kvantové teorie**

HOMILIE SV. OTCE JANA PAVLA II.

1. Poslední Kristova slova apoštolům v Markově evangeliu jsou: "Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření" (Mk 16,15).

To je misionářské poslání. To je pověření, kterým začalo šíření církve, od první skupiny učedníků v Jeruzalémě až k velké, po celém světě rozptýlené křesťanské rodině...

Kristus tuto výzvu adresoval apoštolům, těm, kterým nějaký čas předtím řekl: "Následujte mne!" (Mk 1,17) Každému z apoštolů řekl osobně: "Následuj mne!" A mezi tímto prvním zavoláním a konečným rozesláním "do celého světa" získal každý z těchto učedníků své zkušenosti, prodělal proces růstu, který jej vnitřně připravil na onen enormní a náročný úkol, který mu byl svěřen Kristovou řečí na rozloučenou.

Kristus nás nejdříve zve, pak se dává plněji poznat a nakonec rozesílá. Zve, aby se dal poznat těm, které chce rozeslat. Rozesílá ty, kdo vědí o tajemství jeho osoby a jeho království; neboť evangelium musí být hlášáno silou svědectví a to závisí na lásce a znalosti Krista samotného. Každý apoštol musí být schopen se identifikovat se slovy prvního listu sv. Jana: Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života (1 Jan 1,1).

Milostí Boží a s pomocí společenství věřících ve vás vzrostlo chápání vaší křesťanské identity a úkolu v církvi i ve společnosti. Jako zralí katolíci jste se začali aktivně podílet na apoštolátu.

Zasazovat se o evangelizaci, to znamená být přesvědčen o tom, že máme co nabídnout lidské rodině na konci tohoto tisíciletí. My všichni, kdo jsme sem přišli - mladí a jejich pastýři, biskupové a papež -, si musíme být vědomi, že nestačí nabízet jen "čistě lidské vědění... jakoby učení dobrého života" (Redemptoris missio, 11). Spíše chceme být přesvědčeni, že vlastněme "drahocennou perlu" (srov. Mt 13,46), vzácný "poklad" (Mt 13,44), který je základem pro existenci zde na zemi a pro věčnou spásu všech příslušníků lidského pokolení.

Příklady strhují

Volání proroka Izajáše, které jsme slyšeli v prvním mešním čtení, pro nás může být prvním krokem k odhalení tajemství. Vždy, když se Bůh sděluje člověku, je podstatou tohoto sdělení zjevení (Offenbarung) jeho vlastní svatosti. "Spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů... Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů" (Iz 6,5.3). Naši odpovědi může být jen radostné otevření se této božské vznešenosti a přijetí všeho toho, co znamená pro smysl a cíl našeho života.

Svatost Boží září dále v Kristu, Emanueli, Bůh s námi. Vědomi, že

"slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, a viděli jsme jeho slávu, slávu jakou má jednorozentý Syn od Otce" (Jan 1,14) - a my jsme ho viděli, naslouchali mu a dotýkali se ho: na jezeře v Galileji, na hoře blahoslavenství a na hoře Tábor; na Golgotě, na cestě do Emmauz, v eucharistii, v modlitbě, v přesvědčivé zkušenosti každého povolání, zvláště tehdy, když Pán volá jednotlivce k těsnějšímu následování cestou zasvěceného života nebo vykonáváním kněžského úřadu.

Víme, že Kristus svou církev nikdy neopustí. V dobách, jako je ta dnešní, kdy mnozí nemají jasnou představu o základních pravdách a hodnotách, které by měly utvářet jejich život a vést je k věčné spáse; v době, kdy mnohým katolíkům hrozí nebezpečí, že ztratí svou víru - tuto drahocennou perlu - protože tu není dost kněží, řeholnic a řeholníků, aby je podpořili a pomohli jim a také ne dost lidí v kontemplativních řádech, kteří by ukazovali na absolutní primát Boží, jsme přesvědčeni, že Kristus klepe na mnohá srdce a hledá mladé lidi, které může poslat na svou vinici, kde je žeň tak hojná.

Ten, který vás pozval do Denveru, a který vás může volat v každém okamžiku vašeho pozemského putování, si přeje, abyste vlastnili poklad lepšího poznání jeho osoby. Chtěl by bydlet uprostřed vašeho srdce a proto tříbí vaši lásku a zkouší vaši odvahu. Tato skrytá, ale jistá upřímnost působí jako žhavé uhlí, které se dotýká vašich rtů (srov. Iz 6,7) a dělá vás schopnými opakovat věčné "ano" Syna, o kterém se praví v listě židům: "Proto jsem řekl: Zde jsme, abych konal, Bože, tvou vůli, jak je o mně v tvé knize psáno" (Žd 10,7). Toto "ano" řídilo každý krok Syna člověka: "Amen, amen, pravím vám, Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce" (Jan 5,19). A Maria řekla stejně "ano" k Božimu plánu pro její život: "Staň se mi podle tvého slova" (Lk 1,38).

Kristus se ptá mladého účastníka světového dne mládeže: "Koho mám poslat?" (Iz 6,8) Kéž by všichni odpovídali: "Zde jsem, pošl mne!" (Iz 6,8) Nezapomínejte na nesnáze svých zemí! Slyšte křik chudých a utlačovaných ze zemí a světadílů, ze kterých přicházíte. Buďte přesvědčeni, že evangelium je jedinou cestou ke skutečnému osvobození a k záchraně národů a světa: "Tvá sláva, ó Páně, je pro všechny národy" (srov. Ž 96).

Všichni, kdo na Kristovo pozvání přišli do Denveru, aby se zúčastnili světového dne mládeže, by měli uslyšet jeho slova: "Jděte ... a zvěstujte evangelium!" (Mk 16,15) Prosme opravdu Páně zně, aby mládež na celém světě bez váhání odpovídala: "Zde jsem! Pošli mne!" "Pošli nás!" Amen.

L'Osservatore Romano 19. 8. 1993

Vážení a milí přátelé,

stejně jako jsme Vás oslovili v minulém roce v příloze biskupského listu, obracíme se na Vás opět s nabídkou Vaší možné účasti, tentokrát ve druhé a poslední vlně kuponové privatizace prostřednictvím **Investičního fondu KREDITAL**.

S potěšením lze konstatovat, že se podařilo splnit slib daný Vám, akcionářům 1. vlny kuponové privatizace, kteří jste investovali své body do **Investičního fondu KREDITAL**. Tím jste se stali majiteli akcií **IF KREDITAL**, které budou připisány Střediskem cenných papírů na Vaš účet v prosinci 1993. Tento fond, díky aktivnímu přístupu při správě svého majetku, patří dnes k významným a úspěšným fondům v České republice. Téměř ve všech z dvaceti podniků, jejichž akcie **IF KREDITAL** vlastní, jsou jeho zástupci členy představenstva, v necelé polovině podniků mají funkci předsedy představenstva.

Díky těmto zjevným úspěchům získal **IF KREDITAL** důvěru Moravia Banky, s jejíž pomocí lze nyní nabídnout těm z Vás, kteří budete chtít svěřit své investiční body ve 2. vlně kuponové privatizace **IF KREDITAL**, bez ohledu na to, zda-li jste tomuto fondu svěřili své body v 1. vlně kuponové privatizace, podstatně výhodnější podmínky. Je možné každému z Vás uhradit náklady spojené s nákupem kuponové knížky a známky v hodnotě 1 050 Kč, aniž by Vám byla upírána jakákoliv práva akcionáře.

Rádi bychom připomněli, že i Vy můžete nyní - svěříte-li své body **IF KREDITAL** - přispět k naplnění mnoha vysoce humanitárních cílů, iniciovaných a podporovaných katolickou církví, k jejichž naplňování se tento fond smluvně zavázal a díky čemuž také získal plnou podporu katolické církve.

Ing. Miroslav OPATRIL, v. r.
ekonom biskupství
brněnského
člen představenstva

Ing. Petr HYLMAR, v. r.
ekonom biskupství
královéhradeckého
člen představenstva

Ing. Jiří Bureš v. r.
ekonom arcibiskupství olomouckého
předseda dozorčí rady

IČO IF KREDITAL 44941200

Blíže informace o rozsáhlé síti zástupců fondu a o možnosti Vaší účasti ve 2. vlně kuponové privatizace prostřednictvím IF KREDITAL lze získat

na tel.: 069/ 23 49 81, 23 42 68,
23 45 06, 23 43 60, fax: 069/23 40 15,
23 46 08, 23 43 08, 23 20 85,
23 45 64, 611 28 08

nebo osobně či písemně na adrese: IF Kredital, Čs. legií 16, 701 00 Ostrava 1

SKONČILA POUTNÍ SEZONA

Všichni věřící, kteří přijeli v sobotu 9. října odpoledne na Svaty Hostýn, se v 17 hodin do baziliky ani nevešli a někteří museli sledovat průběh mše sv. arcibiskupa mons. Jana Graubnera venku. A to i přesto, že byl vrchol hostýnské hory zahalen v mracích a teploměr na budově farního úřadu ukazoval jen 11 stupňů Celsia. Po skončení bohoslužby se v rukou poutníků objevily rozžaté svíce, většinou důmyslně chráněné před větrem a dlouhý průvod se vydal ztemnělou krajinou na místní hřbitov, kde se poutníci s olomouckým arcibiskupem modlili za zemřelé. V bazilice je nyní vystaveno také tradiční dušičkové tablo s fotografiemi a úmrtními oznámeními věřících, které si Pán povolal k sobě v uplynulém roce.

Dušičkovou poutí, která vyvrcholila opět ještě za účasti mons. Jana Graubnera v neděli, skončila na Ho-

stýně letošní hlavní poutní sezona. Jak uvedl P. Vladimír Tomeček, bylo při ní na tomto oblíbeném moravském mariánském poutním místě podáno přes 200 tisíc svatých přijímání. S velkou účastí věřících se na Sv. Hostýně počítá opět až na úplném konci roku. Na svátek sv. Silvestra začne v bazilice ve 22 hodin adorace, přesně o půlnoci zde bude sloužit arcibiskup Jan Graubner mši sv.

Určité problémy nyní mají při poutích věřící, kteří si chtějí nabrat dole pod hlavním schodištěm hostýnskou vodu. Po vybudování nového vodního zdroje a rekonstrukci vodovodu na hostýnské hoře se vydatnost pramenů pod schodištěm poněkud zmenšila. Stejnou hostýnskou vodu je však nyní možno získat na Hostýně otočením kteréhokoliv vodovodního kohoutku.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LISTOPAD 1993

Úmysl všeobecný

Abychom svaté, které vzýváme jako své příznivce, také napodobovali na cestě křesťanského života.

Úmysl misijní

Za zemřelé misijní sestry a misionáře, kteří dali svůj život do služby evangelia a bliženské lásky.

Úmysl národní

Za všechny právníky, zejména ty, kteří pracují v soudnictví, aby úsilím o spravedlnost přispívali k mravní obnově národa.

Chovám největší respekt a největší obdiv pro inženýry, zvláště pro největšího z nich - pro Boha.

Thomas Alva Edison
(1847-1931),
americký vynálezce

-vc-

